

hlasy

Z DOMOVA A MISÍÍ

11

Hlasy z domova a misií
vydáva SVD Nitra
ročník šesťdesiaty siedmy,
november 2023 | 1,00 EUR

Foto: Maciej Malicki SVD, zadná strana Vilmaris Békésius, unsplash.com

KRÁČAME S BOŽÍM SLOVOM – 100 ROKOV SVD NA SLOVENSKU A V ČESKU 1923 – 2023

Povolání k svätosti

■ **Text:**

P. Igor Kráľ SVD

■ **Foto:**

Martin Štefanec SVD

Mesiac november začneme Slávnosťou všetkých svätých. V nejednom chráme bude znieť kázeň povzbudzujúca k tomu, aby sme sa pre toto základné kresťanské povolanie nebáli rozhodnúť. Veď ten, ktorý nám adresuje výzvu k svätosti, nás určite nenechá bez svojej pomoci.

Obrazom Boha od samého začiatku

V prvej knihe Svätého Písma sa píše, že sme stvorení na Boží obraz. «Urobme človeka na náš obraz a podľa našej podoby! Nech vládne nad rybami mora i nad vtáctvom neba i nad dobytkom a divou zverou a nad všetkými plazmi, čo sa plazia po zemi!» A stvoril Boh človeka na svoj obraz, na Boží obraz ho stvoril, muža a ženu ich stvoril“ (Gn 1, 26-27). Otázka by ale mohla znieť, čo to znamená byť stvorený na Boží obraz? V tom nám na pomoc prichádza list Kolosanom, kde apoštol Pavol píše o Ježišovi Kristovi: „On je obraz neviditeľného Boha, prvorodený zo všetkého stvorenia.“ (Kol 1,15) Keď Ježiš je obrazom Boha a my stvorení na Jeho obraz, pri pohľade na Ježiša - Boha, ktorý sa nám zjavil - môžeme žasnúť nad krásou a dôležitosťou povolania, ku ktorému sme povolaní: Stať sa obrazom toho, na ktorého obraz a podobu sme boli stvorení. Byť ako On.

Povolanie: „Byť ako on.“

Keby ste sa pokúsili „vygoogliť“ jej fotografie, zaskočila by vás ich široká rôznorodosť. Našli by ste ju určite ako elegantnú dámu i ako skromne oblečenú ženu. Ako mladú mysliteľku s cigaretou v ruke, alebo ako revolucionárku bojujúcu za ľudské práva a dôstojnosť v uliciach na demonštráciách. Ako bohémku či ako služobníčku najbiednejších. Presne taká bola Dorothy Day. Žena, o ktorej by v prvej polovici jej života sotva ktosi predpovedal, že jej meno bude figurovať na zozname tých, na ktorých procese blahorečenia sa

momentálne pracuje. Ťažko predpokladať, koľko košov by sme zaplnili fľašami alkoholu, ktorý pretiekol jej hrdlom a akú veľkú kopu by vytvorili ohorky cigariet, ktoré vyfajčila v časoch, keď bola známa ako anarchistka a komunistka, ktorá nejednu noc totiž strávila so svojimi priateľmi v Brooklynských baroch. Na svojom konte zlých rozhodnutí má aj pár krátkodobých vzťahov, potrat i jedno krátke manželstvo. Po tom, čo sa rozhodla žiť podľa evanjelia, vstúpila do Katolíckej Cirkvi. Kristova náuka ju priniesla do ulíc. Tentokrát však preto, aby venovala svoj čas službe chudobným. Čoskoro si získala obdiv mnohých. Pre niektorých sa stala inšpiráciou. No hnevala sa, keď ju volali svätou.

Ako má vyzerat svätý?

Možno to niektorým robí problém alebo niekto môže mať pocit, že toto pomenovanie už vyšlo z módy. Nazvime svätca teda Božím mužom či Božou ženou, človekom žijúcim v Božej milosti.

Veľmi sa hodí pomenovanie normálny. Samozrejme, ide o normálnosť podľa poriadku Boha, ktorý keď tvoril svet, určil pravidlá fungovania všetkých vzťahov – medzi nami a ním, medzi nami navzájom a medzi nami a ostatným stvorením. Alebo ho opíšme ako človeka, ktorému nezáleží až tak na tom, čo si o ňom myslia druhí, ale ako ho vníma Boh. Je to človek, ktorý sa snaží učiť hľadiť na všetkých a všetko ako On. Svätý je človek, ktorý má Božie srdce a žije v jeho Duchu.

Výzva ku svätosti je nakoniec požiadavka Boha adresovaná ľudu, ktorý vyviedol zo zajatia – „buďte svätí, ako Boh je svätý“ (porov. Lv 11,44). Je to povzbudenie žiť ideál, ktorý je možné reálne očakávať i dosiahnuť. Mal by byť zároveň aj ambíciou každého, kto prijal pozvanie kráčať po Jeho cestách.

No predtým, ako človek kráčajúci cestou svätosti si osvojil zmýšľanie Boha, získal Boží pohľad na svet a nasadil bezpodmienečne svoj život do služby Svätému, v istom momente svojej životnej cesty spoznal a nechal sa premôcť Božou láskou, ktorá sa mu stala zdrojom sily, inšpirácie i vnútorného pokoja. ~

Obsah

- 4 | Sme či nie sme učiteľmi a otcami?
- 5 | Myslím na malú komunitu v Gaze, ktorej hrozí zánik
- 6 | 20 rokov od svätorečenia verbistov Arnolda Janssen a Jozefa Freinademetza
- 8 | Udalosti
- 11 | Kubánska misia aktuálnejšia ako nikdy predtým

- 16 | P. Ján Jamrich SVD, misionár v Indii
- 18 | Vnútorne zranenia ako cesta prehĺbenia si vzťahu k Bohu
- 20 | Hojenie zranených vzťahov
Kniha na pokračovanie: časť XIV.
- 22 | Malomocná Anička
- 24 | Arnold Janssen a téma odchodu do večnosti

Hlasy z domova a misíí vydáva:

Spoločnosť Božieho Slova,
Misijný dom Matky Božej, Kalvária 3, 949 01 Nitra
Šéfredaktor: P. Martin Štefanec SVD;
Redaktori: P. Ján Halama SVD, P. Peter Kubík SVD,
P. Martin Madassery SVD; P. Tomáš Gerboc SVD;
Jazyková úprava: Ivana Holotňáková;
Grafická úprava: Juraj Vontorčík – SON;
Vytlačili: Polygrafia Gutenberg, s.r.o., Banská Bystrica;
Objedn. zasielajte na adresu red.: „Časopisy“, Spoločnosť
Božieho Slova, Misijný dom Matky Božej, Kalvária 3,
949 01 Nitra; Tel.: 037/ 776 94 29,
ISSN 1337-4842, EV 3324/09
Periodicita vydávania: mesačník
IČO vydavateľa: IČO 00 586 757
Webová stránka: www.verbisti.sk, e-mail: hlasy@svd.sk

Milí misijní priatel'ia!

Novembrové dni začíname sviatkami Všetkých svätých a Dušičiek. Budeme navštevovať cintoríny a viac ako inokedy modliť sa za našich zosnulých. Ľudské srdce na ničom nelipne s takou húževnatosťou, na nič sa neupína celá jeho bytosť tak ako na život. A predsa je tento život s jeho omamnými snami a zvodnými vábeniami, starosťami a bolesťami, slzami, radosťami a dennými trápeniami tým najnepreniknuteľnejším zo všetkých tajomstiev.

Čo nám pri rozjímaní ľudského života padne do oka je jeho krátke trvanie. sotva ochutnáme život, už umierame. Slzy nás sprevádzajú od narodenia po smrť. Vylievajme teda slzy u nášho Ukrižovaného. Aj on plakal. Utrpenie nemôžeme preľstiť. Vznáša sa nad ním závoj tajomstva, ktorý sa nikto neodváža nadvíhnuť. A človek zmĺkne, lebo srdce je bezmocné, aj srdcia tých, čo by nás chceli potešiť, lebo sa boja, aby tú bolesť ešte viac nerozjatrili. Boh nám posielal bolesť, utrpenie, aby nám zabránil lipnúť na svete a upriamil našu pozornosť na neho, aby sme sa zjednotili s ním a s tými, čo nás v nebi očakávajú. V skutočnosti sa duša najľahšie odľučuje od zeme, keď stratí tých, čo jej boli najdrahší. Vtedy vidí svet celkom ináč, chápe pomínelosť pozemského šťastia a prirodzene sa nakláňa k večným výšinám. Pán nám ponúka oporu svojich ramien, milosrdnú lásku svojho srdca. Od jeho oltára odchádzame, aby sme vo svojom živote kráčali v ústrety jeho príchodu. Naše šťastie sa uskutoční, navždy naplní až v nebi. Preto odovzdané vezmeme všetko, čo nám Pán posielal, aby nás vychoval pre večnú blaženosť, aj smrť z jeho rúk, lebo blažení sú tí, ktorí zomierajú v Pánovi.

Páter Martin Štefanec SVD
šéfredaktor

DÔLEŽITÉ OZNAMY

Sv. omšu za misijných horliteľov a odberateľov Hlasov
odslúžim 5. novembra 2023.
Šéfredaktor

**„Pán dal, Pán vzal, nech je jeho
meno pochválené! Ježišu, tebe
žijem, Ježišu, tebe umieram,
Ježišu, tvoj som v živote i v smrti!“**

Arnold Janssen

■ Výročie Slovenskej katolíckej misie v Bruseli oslávia spolu s biskupom Rábekom

V Bruseli oslavujú 18. výročie obnovenia Slovenskej katolíckej misie. Pri tejto príležitosti bude v nedeľu 22. októbra o 9:30 v Kostole Sacré-Coeur v Bruseli slávnostná svätá omša, ktorú bude celebrovat' vojenský ordinár Mons. František Rábek. Deň predtým bude na rovnakom mieste o 19:00 koncert Dominiky Gurbaľovej a Zuzany Eperješiovej (Skyvy).

„Vyjadrujeme Pánu Bohu úprimnú vďaku za služby misie SKM v Bruseli a tešíme sa na spoločné stretnutie,“ avizuje Marek Sitár, poverený správca SKM v Bruseli a členovia farskej rady SKM. Pôvodná slovenská katolícka misia v Bruseli bola založená v roku 1953. Slúžila niekoľkým tisíciam Slovákov – politických exulantov i starších hospodárskych vysťahovalcov, ktorí vtedy žili v Belgicku. Dlhé roky ju viedol obľúbený saleziánsky misionár a hudobný skladateľ, „kňaz s harmonikou“ Jozef Strečanský SDB. Neskôr bola misia obnovená v roku 2005, a za symbolický dátum jej obnovy sa považuje 19. október 2005, keď arcibiskup Ján Sokol slúžil bohoslužbu v Bruseli. Na výročie tejto udalosti sa slovenská komunita v Bruseli poďakuje za dar spoločenstva. Príde aj Ľubomír Fabčín – prvý kňaz obnovenej misie. SKM vykonáva pastoračnú a duchovnú starostlivosť pre Slovákov žijúcich nielen v Bruseli, ale v celom Belgicku. Dohodou s Biskupskou konferenciou Čiech a Moravy táto pastoračná služba zahŕňa aj českých a moravských veriacich. Bližšie informácie: www.skmbussels.be. •

◀ Na hraniciach medzi Sudánom a Južným Sudánom opäť nastala kríza

Svetový potravinový program (WFP) upozornil na humanitárnu krízu na hraniciach medzi Sudánom a Južným Sudánom, kde hranice naďalej prekračujú celé rodiny utekajúce pred bojmi v Sudáne. WFP upozorňuje, že za posledných päť mesiacov prišlo do Južného Sudánu 300 000 ľudí. Každé piate dieťa v tejto skupine trpí podvýživou a 90 percent rodín tvrdí, že za posledných niekoľko dní nemali čo jesť. Podľa agentúry Fides väčšina ľudí, ktorí sem prišli, sú rodení Juhosudánci, ktorí doteraz žili v Chartúme a iných častiach Sudánu a teraz boli nútení utiecť kvôli konfliktu, ktorý vypukol v polovici apríla. Ich príchod len zhoršuje situáciu v Južnom Sudáne, ktorý už teraz čelí bezprecedentným problémom. Obdobie dažďov sťažilo životné podmienky v preplnených tranzitných centrách a na hraničných priechodoch, zatiaľ čo záplavy zhoršili potravinovú neistotu a prispeli k šíreniu chorôb. Niektoré rodiny sa stali obeťami krádeží a násillia. „Vidíme, ako sa rodiny presúvajú od jednej katastrofy k druhej...“ povedala Mary Ellen McGroartyová, riaditeľka WFP pre Južný Sudán. •

▪ Spojené kráľovstvo: Prelomový zákon na boj proti sexualizácii detí

Britský parlament schválil po rokoch diskusí a odkladov prelomový zákon o bezpečnosti na internete, za ktorý aktivisti bojujú už roky. Bude to prvý nástroj, ktorý prispeje k ochrane maloletých pred prístupom k pornografii cez internet. Obmedzujúce overovanie veku sa bude vzťahovať na pornografický materiál na internete, a to nielen na komerčné stránky. Návrh zákona sa vzťahuje aj na sociálne médiá. Tieto spoločnosti budú nútené odstraňovať škodlivý obsah. Zákon kriminalizuje zamestnancov v tomto sektore, ktorí nedodržiavajú požadované normy. „Priemerný vek, v ktorom sa deti prvýkrát stretávajú s pornografiou na internete, je len 13 rokov. Každý mesiac navštívi pornografické stránky 1,4 milióna britských detí. Myslím si, že na toto rozsiahle vystavenie detí pornografii sa budeme všetci pozeráť podobne ako na deti, ktoré pracovali v baniach alebo žili v chudobe...“ alarmuje poslankyňa Miriam Catesová. •

▲ 25. výročie kanonizácie Edity Steinovej

Pred 25 rokmi – 11. októbra 1998 – sv. Ján Pavol II. kanonizoval Teréziu Benediktu od Kríža, inak známú ako Edita Steinová (1891 – 1942). Táto židovská filozofka, karmelitánka a mučeníčka je od 1. októbra 1999 jednou z patróniek Európy. V roku 1942 boli Edita a jej sestra Rosa zavraždené v plynovej komore nacistického tábora Auschwitz. Podľa predsedníčky nemeckého spolku nesúceho jej meno Beate Beckmann-Zöllerovej môže byť táto svätica vzorom aj dnes. V rozhovore pre nemeckú katolícku agentúru KNA povedala, že „práca Edity Steinovej za ocenenie žien podľa ich rôznych povolaní a talentov: ako manželiek a matiek, mníšok alebo slobodných z vlastného rozhodnutia, profesionálok, je aktuálna aj dnes.“ •

▪ Vo veku 84 rokov zomrel indický kardinál Telesphore Placidus Toppo

4. októbra odišiel do večnosti kardinál Toppo. Pápež František prostredníctvom štátneho sekretára kardinála Pietra Parolina zaslal do Indie kondolenčný telegram: Služba kardinála Toppa „bola vždy poznačená horlivosťou pre šírenie evanjelia, úctou k Eucharistii a veľkodušnou pastoračnou starostlivosťou o chudobných a núdzných“. Kardinál, ktorého choroba na dlhší čas pripútala k lôžku, zomrel v nemocnici v arcidiecéze Ranchi v severoindickom štáte Džarkand, ktorej bol arcibiskupom metropolitom v rokoch 1984 – 2018. Kardinálom sa stal v roku 2003 z vôle sv. Jána Pavla II., bol prvým kardinálom zo severnej misijnej oblasti a prvý Ind z domorodého obyvateľstva, ktorý sa stal členom kardinálskeho kolégia. Patril tiež k skupine biskupov spriaznených s Hnutím fokoláre. Po smrti kardinála Toppa, ktorý bol nevoličom, pozostáva kardinálske kolégium z 241 kardinálov, z ktorých 136 je voličov a 105 nevoličov. •

Sme, či nie sme učiteľmi a otcami?

■ Text: P. Milan Bubák SVD

■ Foto: Peter Dlhý, unsplash.com

Nenechávajte sa volať učiteľmi, ani otcami... Tieto slová nám rezonujú z evanjelia 31. nedele cez rok, Mt 23, 1-12 (5. novembra). A predsa vieme, že tituly učiteľ a otec sa používajú, a to nielen v katolíckej tradícii. V ortodoxnej tradícii je známy koncept púštnych otcov. Teda slovo otec pre duchovnú osobu je dosť zaužívaný. Ak však Ježiš hovorí, že sa nemáme nazývať otcami, je tu problém. Avšak ak ideme do veci hlbšie a dôslednejšie potom tento problém sa nevzťahuje len na duchovných otcov, kde výslovne bije do očí, ale aj na otcov telesných. Ani telesný otec by sa nemal nechať volať otcami! Ja viem, že by ste sa mohli usmievať: veď telesný otec je naozaj otec... Nie je to otec v prenesenom a symbolickom slova zmysle, ako je to pri otcovstve duchovnom. No Ježiš nerobí výnimku: že by sme sa nemali nechať volať otcami len v duchovnom zmysle, ale v telesnom už áno. On hovorí: „...Otcami nevolajte nikoho na zemi...“ Aké je teda vysvetlenie?

V prvom rade sa pozrime na to, kto je učiteľ a kto otec. Slovo učiteľ by sme mohli napojiť na múdrosť. Učiteľ je ten, kto odovzdáva múdrosť. Aj keď učiť možno a treba čokoľvek, učiteľom „par excellence“ bude iba človek, ktorý učí múdrosť existenčnú; t.j. múdrosť života, pravdu o živote. O Šalamúnovi je známe, že učil múdrosť a chodili ho počúvať ľudia z veľkých dialok, napríklad kráľovná zo Sáby. My tiež vyhľadávame učiteľov, ktorí by nám odovzdávali nielen myšlienky, ktoré by nás viedli a ktoré by formovali náš život, ale dokonca

samotný kľúč k životu. Našou túžbou je nájsť takého človeka.

Keď sa pozrieme na slovo otec, to by sme zasa mohli napojiť na život. Otec je pôvodca a darca života. Otec plodí nový život. Život je však možné odovzdávať nielen v telesnom zmysle, ale aj v zmysle duchovnom. Spomeňme si, čo hovorí apoštol Pavol vo svojom liste Filemónovi, keď mu vracia dezertovného otroka Onézima, s prosbou, aby mu udelil slobodu: „...prosím ťa za svojho syna Onezima, ktorého som splodil v okovách.“ (Flm 1, 10). Pavol bol vo väzení, tak ako bol vo väzení aj Onezimos. A tam Onezima získal pre Krista. „Splodil ho v okovách“, ako on sám hovorí... Slovo splodiť je priamo napojené na otcovstvo. A plodí sa život.

Myslím, že mnohí z nás môžu jasne označiť človeka, ktorý im daroval život:

po smrti, ktorú bola symbolizovaná možno ťažkou závislosťou na niečom, prípadne depresiou alebo beznádejou. A týchto ľudí označujeme – aj keď nie vždy výslovne – termínom „otec“.

V tomto zmysle vidíme, že termíny učiteľ a otec sú zaužívané, prijaté a myslím, že ťažko by sme sa ich dokázali vzdať. Ako však chápať slová Kristove: nenechávajte sa volať ani Učiteľmi ani Otcami? Myslím, že vysvetlenie je v hre slov: pôvodca a sprostredkovateľ.

Pôvodca je človek, ktorý si nárokuje titul objaviteľa, zdroja. Z neho to všetko vyšlo. Sprostredkovateľ naopak netvrdí, že on je zdrojom toho, čo hovorí. On hovorí, čo prijal, uvádzajúc prameň.

Ak Ježiš hovorí: „...nedávajte sa nazývať Učiteľmi“ znamená to: neučíte ľudí, že vy ste pôvodcami toho, čo učíte. Alebo ak ste otcami, že vy ste pôvodcami života, ktorý dávate. Vy nie ste pôvodcami ani náuky ani života. Vaše učiteľstvo i vaše otcovstvo je sprostredkované. Jediným prameňom všetkej múdrosti je Boh. Jediný je pôvodcom každého otcovstva a je diný je Boh. Mimochodom, v texte je jedna zaujímavosť. Slovenský preklad užíva slovo Učiteľia a Otcovia s veľkými začiatočnými písmenami. Čo znamená

nie učiteľov a otcov bežných, ale skorej Učiteľov a Otcov – pôvodcov.

Preto správny učiteľ sa snaží spoznávať múdrosť Božiu a túto učiť. A naozaj múdry učiteľ je ten, komu sa podarilo spojiť sa zo zdrojom múdrosti. A tak isto, skutočným otcom bude ten, kto je schopný rozpoznať, že aj keď v niekom splodil život, on sám nie je život, a teda bude sa snažiť so Životom sa spájať. Spomeňte si, na slová Kristove: „Ja som Cesta, Pravda i Život...“

Čo to bude znamenať? Bude to znamenať: (1) Pokoru. Ani učiteľ ani Otec, či už v telesnom alebo len duchovnom slova zmysle neupadnú do pocitu veľikášstva. Oni sú len pokornými odovzdávateľmi toho, čo prijali. Oni múdrosť ani život nevymysleli. Oni ich len sprostredkovávajú.

(2) Ďalej to bude znamenať povinnosť spájať sa zo zdrojom múdrosti a života. Tak, ako sa hadica napája na zdroj vody, aj učiteľ a otec bude musieť byť napojený na zdroj múdrosti a života. Inak sa vyprázdni.

Chcel by som teda na záver adresovať aj vám (budúci) učiteľia aj vám (budúci) ocovia výzvu. Neostaňte na povrchu. Aj keď je veľa pekných vecí v tom, čo ako učiteľia odovzdávate, predsa tou najkrajšou a najpotrebnejšou náukou je pravda života. Spoznávajte aj ju a odovzdávajte ju. Správny učiteľ je nielen informátor ale aj formátor: charakteru a cesty života. A to isté platí aj pre otcov: hlavne pre otcov telesných. Odovzdali ste život, no neskončíte pri tom. Odovzdávajte tento život ďalej, pokračujte v jeho odovzdávaní. Objavujte ho najprv sami pre seba v napájaní sa na zdroj života a následne ho odovzdávajte svojim deťom.

Nech nás nebeský Otec vedie k tomu, aby sme boli dôslednými otcami („...lebo len jeden je váš Otec, ten nebeský.“) a nech nás Kristus vedie, aby sme sa stávali vernými učiteľmi („...lebo len jediný je váš Učiteľ, Kristus.“). ☺

Myslím na malú kresťanskú komunitu v Gaze, ktorej hrozí zánik

■ Text: Rozhovor Roberta Ceteru spracovala Zuzana Klimanová

■ Foto: Piergiorgio Franceschini

Kustód Svätej zeme františkánsky páter Francesco Patton v rozhovore, ktorý poskytol vatikánskemu denníku L'Observatore romano, hovorí o situácii vo Svätej zemi. Všetkých vyzýva: „Pripojte sa k nám v nepretržitej modlitbe za to, aby sa otvoril nejaký kanál dialógu, ktorého cieľom by bolo ak nie mier, tak aspoň umlčanie zbraní a rešpektovanie civilného obyvateľstva a zajatých väzňov.“

Kustód Svätej zeme hovorí o situácii po svojej pondelkovej obhládke: „Po tom, čo v nedeľu ráno zazneli štyri poplašné sirény, je situácia v Jeruzaleme pokojná. Je to však skľučujúci klud. Mesto je poloprázdne ako v dňoch lockdownu. Staré mesto je vyľudnené. Absolvovali sme krátku obhládku kresťanskej štvrte bez toho, aby sme stretli jediná živú dušu. Všade akoby vládol strach z toho, čo sa ešte môže stať.“

„My brátra, rovnako ako väčšina arabského a izraelského civilného obyvateľstva, zostávame doma a snažíme sa zo spravodajských stránok a správ od tých, čo žijú na rôznych miestach, zistiť, čo sa deje vo zvyšku krajiny.“

Otec kustód, aký je váš názor na udalosti týchto hodín?

Priznám sa, že je veľmi ťažké vyjadriť aj teraz ucelenú myšlienku o tom, čo sa stalo, ale predovšetkým o tom, čo sa ešte môže stať. Môžem len zhrnúť niekoľko roztrúsených postrehov. Predovšetkým by som povedal, že dynamika útoku všetkých prekvapila a zmiatla.

Samotné izraelské ozbrojené sily boli zaskočené a nedokázali predvídať a zvládnuť takýto vnútorný útok. A to sa stalo po prvýkrát. Nemôžem sa však odvážiť predpovedať, ako sa bude situácia vyvíjať v nasledujúcich hodinách a dňoch. Budú prebiehať vojenské operácie na znovuzískanie kontroly nad územím, na ktoré prenikli bojovníci Hamasu a Islamského džihádu, a určite aj priame vojenské akcie proti pásmu Gazy. Je znepokojujúce, čo sa stalo ohľadom zajatia, segregácie v Gaze, tak veľký počet vojenských a civilných rukojemníkov, niektorí sú dokonca cudzinci, ktorí budú pravdepodobne použítí ako „výmenný artikel“. A úprimne vám poviem, že moje obavy sa teraz uberajú iným smerom, než sú strategické a politické úvahy. Myslím na strašný počet obetí, ku ktorým došlo počas týchto dvoch dní a neprestajne sa za nich modlím, spoločne so spolubratmi. Drvivá väčšina sú civilné obeť. Z fotografií samotných izraelských vojakov zverejnených na týchto stránkach je vidieť, že mnohí z nich sú len o málinko starší od chlapcov. A modlím sa za mnohých rukojemníkov, ktorí sú teraz v Gaze v zajatí. Sú medzi nimi aj seniori, ženy a deti. Modlím sa aj za svojich bratov vo viere v tejto krajine. Kresťanskej menšine vo Svätej zemi opäť hrozí, že bude zgniavená konfliktom, na ktorom sa nezúčastňuje. Pre kresťanských Arabov tejto krajiny tu legitímna snaha o vytvorenie Palestínskeho štátu nikdy nemá podobu násilných alebo zákerných akcií. Moje myšlienky smerujú osobitným spôsobom k malej kresťanskej komunite v Gaze, ktorej hrozí zánik.“ >>>

Pred 20 rokmi Ján Pavol II. svätorečil verbistov Arnolda Janssen a Jozefa Freinademetza

■ Text: a foto: Archív SVD

Sv. Arnold Janssen SVD, zakladateľ Spoločnosti Božieho Slova (SVD), misijných sestier Služobníc Ducha Svätého (SSpS) a Sestier ustavičnej adorácie (SSpSAP) a sv. Jozef Freinademetz SVD, prvý misionár SVD v Číne, boli 5. októbra 2003 kanonizovaní pápežom Jánom Pavlom II. Jeho homília, ktorú predniesol na svätopeterskom námestí počas svätorečenia nás môže pri spomienkach na týchto svätcov povzbudiť i dnes:

1. „Hlásajte evanjelium celému stvoreniu.“ (Mk 16,15) Týmito slovami pred nebovstúpením Zmŕtvychvstalý zveril apoštolom univerzálny misijný mandát. Hneď nato ich ubezpečil, že v tomto náročnom poslaní budú môcť vždy počítať s jeho pomocou (porov. Mk 16,20).

Tie isté slová výrečne zazneli aj pri dnešnom slávení. Predstavujú posolstvo, ktoré pre nás títo traja noví svätí obnovujú: Arnolda Janssen, kňaz, zakladateľ Spoločnosti Božieho Slova a Kongregácie sestier misionárok Služobníc Ducha Svätého a sestier Služobníc Ducha Svätého ustavičnej poklony; Jozef Freinademetz, kňaz, zo Spoločnosti Božieho Slova; Daniel Comboni, biskup, zakladateľ dvoch kongregácií: Comboniovi misionári Srdca Ježišovho a Comboniove sestry misionárky.

Ich životy jasne ukazujú, že ohlasovanie evanjelia „je hlavnou službou, ktorú Cirkev môže poskytnúť každému jednotlivcovi a celému ľudstvu“ (Redemptoris Missio, čl. 2). Títo noví svätí nás učia, že evanjelizácia vždy zahŕňa okrem prispievania k ľudskému pokroku aj výslovné ohlasovanie

Krista, ktoré sa niekedy ukázalo dokonca ako nebezpečné, ako to ukazujú skúsenosti mnohých misionárov. Toto je príklad, vzácne dedičstvo, ktoré títo traja svätí, dnes vyzdvihnutí na slávu oltárov, odkázali najmä svojim rehoľným rodinám. Prioritou misionárskych inštitútov je misia „ad gentes“, ktorá musí mať prednosť pred akýmkoľvek iným sociálnym alebo humanitárnym záväzkom, nech je akokoľvek potrebný.

2. „Všetky národy uvidia Pánovu slávu.“ Responzóriový žalm, ktorý sme práve spievali, zdôrazňuje naliehavosť misie „ad gentes“ aj v našej dobe. Potrebujeme evanjelizátorov s nadšením a apoštolským dosahom biskupa Daniela Comboniho, Kristovho

apoštola medzi Afričanmi. Spoliehal sa na zdroje svojej bohatej osobnosti a pevnej spirituality, aby dal spoznať a prijať Krista v Afrike, kontinente, ktorý hlboko miloval.

Ako by sme mohli aj dnes neobrátiť svoj pohľad s láskou a starostlivosťou na tieto milované národy? Afrika, krajina bohatá na ľudské a duchovné zdroje, je stále poznačená mnohými ťažkosťami a problémami. Nech jej medzinárodné spoločenstvo aktívne pomáha budovať budúcnosť plnú nádeje. Svoju prosbu zverujem príhovoru svätého Daniela Comboniho, vynikajúceho evanjelizátora a ochrancu „čierneho kontinentu“.

3. „Národy prídu k tvojmu svetlu.“ (Iz 60,3). Prorocký obraz nového Jeruzalema, ktorý šíri božské svetlo na všetky národy, jasne ilustruje život a neúnavný apoštolát svätého Arnolda Janssen. Horlivo vykonával svoje kňazské dielo, šíril Božie slovo prostredníctvom nových masmédií, najmä tlače.

Prekážky ho neodradili. Rád opakoval: „Ohlasovanie radostnej zvesti je prvým a najvýznamnejším prejavom

lásky k blížnemu.“ Teraz pomáha svojej rehoľnej rodine z neba, aby verne pokračovala vo vytýčených cestách, ktoré svedčia o trvalej hodnote evanjelizačného poslanca Cirkvi.

4. „A oni vyšli a všade kázali.“ (Mk 16,20). Evanjelista Marek končí svoje evanjelium týmito slovami. Potom dodáva, že Pán nikdy neprestáva sprevádzať činnosť apoštolov mocou svojich zázrakov. Opakujúc tieto Ježišove slová, slová svätého Jozefa Freinademetza sú plné viery: „Misionársky život nepovažujem za obeť, ktorú prinášam Bohu, ale za najväčšiu milosť, akou ma Boh mohol kedy obdarovať.“ S húževnatosťou typickou pre ľudí z hôr sa tento veľkorysý „svedok lásky“ obetoval čínskym národom južného Šan-tungu. Z lásky a s láskou prijal ich životné podmienky v súlade s vlastnými radami pre svojich misionárov: „Misijná práca je zbytočná, ak človek nemiluje a nie je milovaný.“ Ako príkladný vzor inkulturácie evanjelia tento svätec napodobňoval Ježiša, ktorý spasil mužov a ženy tým, že sa s nimi až do konca delil o ich existenciu.

5. „Chodte do celého sveta.“ Traja svätí, ktorých si dnes s radosťou uctieame, nám pripomínajú misionárske povolanie každého pokrsteneho. Všetci kresťania sú poslaní na misiu, ale aby boli autentickými svedkami Krista, treba sa neustále usilovať o svätosť. (porov. Redemptoris missio, čl. 90)

Drahí bratia a sestry, prijmime toto pozvanie, ktoré k nám prichádza z dnešného sugestívneho slávenia. Nech nám z neba svieta Kráľovná svätých, hviezda novej evanjelizácie. Obraciame sa k nej s dôverou, najmä v tomto mesiaci októbri, ktorý je zasvätený ružencu a misiám. Mária Presvätá, Kráľovná misií, oroduj za nás!

Pápež Ján Pavol II. ~

Pokračovanie zo strany 5

Október je tradične mesiacom plným púťí. Čo nám môžete povedať o pútnikoch prítomných v Jeruzaleme a na svätých miestach?

Mnohí z nich už opustili krajinu a mnohí odídu v týchto dňoch. Letisko Ben Gurion v Tel Avive zostalo otvorené, no mnohé lety boli zrušené. Mnohí pútnici sa snažia zmeniť svoje letenky, aby mohli urýchliť návrat do svojich krajín a iní tak už urobili. Ohľadom aspektu púťí mám silné obavy: tu v Jeruzaleme a Betleheme je veľká časť kresťanov, ktorí sa živia prácou v turistickom ubytovacom priemysle a v sektore späť s púťami. Pre nich sa teraz otvára čas, možno dlhý čas, nečinnosti, ako to bolo v čase COVID-u, čo ovplyvní už aj tak veľmi neisté životné podmienky... Okrem toho vládne nariadenia na najbližšie dni zahŕňajú preventívne zatvorenie všetkých škôl a zavedenie pravidiel súvisiacich s vojnovým stavom. Robíme to neradi, pretože by bolo veľmi vhodné pomôcť deťom zamyslieť sa nad tým, čo sa deje, a spolu s nimi rozvíjať myšlienku o mieri. Naše školy sú jedným z mála miest, kde sa vynakladá úsilie na výchovu k mieru a spolužitiu v tejto sužovanej a trýznenej krajine.“

Otec kustód, viem si predstaviť, že v týchto hodinách komunikujete s ostatnými kresťanmi vo Svätej zemi.

Áno, pod koordináciou gréckeho pravoslávneho patriarchu Teofila III. vydali všetky hlavy kresťanských cirkví v Jeruzaleme spoločné komuniké, ktoré je v podstate výzvou na mier a okamžité umlčanie zbraní. V týchto hodinách som samozrejme v kontakte s naším kardinálom patriarchom Pizzaballom, ktorý po konzistóriu 30. septembra zostal v Taliansku. Snaží sa ako duchovný pastier čo najskôr spojiť so svojim stádom: verím, že dnes alebo čo najskôr bude môcť nastúpiť na lietadlo a vrátiť sa sem. Všetky oslavy, ktoré boli naplánované po jeho vymenovaní za kardinála, boli pozastavené a je jasné, že červená farba kardinálskej hodnosti, ktorú prijal, nemá len symbolickú hodnotu, ale je znakom služby krajine a tiež Cirkvi, ktorá je rovnako sčervenelá krvou svojho ľudu. Na záver sa domnievam, že na presný obraz udalosti týchto hodín, si budeme musieť ešte niekoľko dní počkať. Zatiaľ vás môžem len vyzvať, aby ste sa k nám pripojili v nepretržitej modlitbe za to, aby sa otvoril nejaký kanál dialógu, ktorého cieľom by bolo ak nie mier, tak aspoň umlčanie zbraní a rešpektovanie civilného obyvateľstva a zajatých väzňov. Práve v túto nedeľu nám čítania pripomínali, že je to Boží pokoj, ktorý stráži naše srdcia a mysle v Ježišovi Kristovi.“ ~

Udalosti

▼ ▲ Veni Sancte v Univerzitnom pastoračnom centre v Bratislave

V stredu 4. októbra sa v Univerzitnom centre sv. Jozefa Freinademetza v Bratislave konalo slávnostné Veni Sancte, spojené so vzývaním Ducha Svätého pri príležitosti začiatku nového akademického roka 2023/2024.

Svätú omšu, počas ktorej spoločne všetci prítomní kňazi, bohoslovci Spoločnosti Božieho Slova a niekoľko stoviek študentov, vzývalo Božieho Ducha – Ducha Svätého – aby zoslal svoje dary, celebrou apoštolský nuncius na Slovensku, Mons. Nicola Girasoli. Prítomní boli i ďalší kňazi, provinciál Spoločnosti Božieho Slova – P. Marek Vaňuš SVD, správca UPeCe, P. Igor Král SVD, kaplán UPeCe P. Tomáš Gerbec SVD, misionár SVD pôsobiaci na Kube, P. Michal Vrták SVD, Rastislav Zelenay

(vedenie kurzov v UPeCe BA) a Antonín Lukeš M.Id. (pastorácia na internátoch Mladá garda).

Nuncius, Mons. Girasoli sa prihovril hneď v úvode všetkým študentom plný horlivosti v slovenčine a v tom istom osobnom nasadení a srdečnosti pokračoval vo svojej homílii, kde

zvýraznil predovšetkým dva dôležité aspekty života každého kresťana: pamätať na to, že nie sme tým, čo máme, ale sme a máme byť tými, ktorí sa delia o to, čo majú. Druhým dôležitým aspektom je, podľa nuncia, dívať sa na druhých nie s pohľadom upretým na to, čo robia, ale s pohľadom, ktorý je zameraný na to, kým ľudia okolo nás sú – a sú ľuďmi, ktorých Boh miluje, ľuďmi, o ktorých Boh bojuje.

Po svätej omši prebiehal v pastoračnom centre program, ktorý zabezpečili jednotlivé tímy v centre pôsobiacie. Najskôr sa tímy (spoločenstvá) predstavili svojimi videoprojekciami a potom privítali, predovšetkým prvákov a nových návštevníkov, vo svojich stánkoch, kde ich bližšie oboznámili so svojimi aktivitami.

Univerzitné pastoračné centrum v Bratislave, Mlynskej doline, bolo prvé univerzitné centrum na Slovensku. Založil ho verbista, P. Milan Bubák SVD a v tomto roku slávalo už 25. výročie svojho chodu. Denne do centra prichádzajú desiatky, až stovky študentov, ktorí môžu participovať na duchovnom, kultúrnom, športovom, intelektuálnom programe, ktoré im centrum ponúka. Poslaním centra je asistovať študentom v ich snahe o žitie života v plnosti. •

▲ Duchovné cvičenia a oslava jubileí u verbistov v Nitre

Od 24. do 29. septembra 2023 sa konali v Nitre na Kalvárii duchovné cvičenia pre členov Slovenskej provincie Spoločnosti Božieho Slova (SVD). Viezol ich P. Bartolomej Baráth, skúsený exercitátor, a zúčastnilo sa ho dvanásť verbistov. Téma bola zameraná na to, čo je verbistom blízke od čias zakladateľa SVD, sv. Arnolda Janssena, totiž trinitárny (trojičný) aspekt spirituality. P. Baráth predstavil na pozadí kontemplácie známej ikony A. Rubleva konkrétne podnety pre život v rehoľnom spoločenstve plynúce z tajomstva Najsvätejšej Trojice.

Na záver duchovných cvičení, na sviatok archanjelov, sv. Michala, Gabriela a Rafaela, si verbisti pripomenuli jubileá spolubratov slávené v prebiehajúcom roku. Traja verbisti, P. Štefan Gerboc, P. Ján Kušnir a P.

Jozef Matis, si 8. septembra pripomenuli 40. výročie svojich rehoľných sľubov. Ďalší siedmi v rovnaký deň slávil 30 rokov od zloženia svojej rehoľnej profesie. Medzi jubilantov patrili i P. Thomas Tulung, ktorý si 15. augusta pripomenul 25 rokov od prvých sľubov. Okrem nich v júni slávil svoje kňazské jubileá štyria spolubratia: P. Pavol Kruták 40 rokov kňazstva (12.6.) a traja – P. Jozef Strečka, P. Dušan Šimala a P. Peter Vagaš – zas kňazskú „dvadsaťpätku“ (13.6.). Nezabudlo sa ani na tých, ktorí v tomto roku dovršili alebo dovršia svoje životné jubileá. Svätá omša, ktorej v bratskom kruhu prítomných spolubratov predsedal provinciál, sa tak niesla v postoji vďačnosti Bohu za duchovné dary, ktorými obdaroval nielen jubilujúcich, ale i všetkých tých, ktorým svojou službou dokázali sprostredkovať a naďalej prinášajú Božie slovo a svedectvo o Božej láske. •

UDALOSTI

november 2023

1. november

Slávnosť Všetkých svätých, prikázateľný sviatok;

2. november

Spomienka na všetkých verných zosnulých (dušičky);

4. november

Br. František Vincent Gerát SVD, 55. výročie úmrtia (1968);

5. november

P. Ludwig Schmidt SVD, 40. výročie úmrtia (1983);

13. november

Svetový deň chudobných

15. november

P. Ján Krasňanský SVD, 35. výročie úmrtia (1988); br. Abundancius Jozef Hrdlovič SVD, 150. výročie narodenia (1873);

16. november

Narodeniny P. Paulusa Budi Kledeňa SVD, generálneho predstaveného SVD (1965);

17. november

Deň boja za slobodu a demokraciu - štátny sviatok;

26. november

Slávnosť Krista Kráľa;

28. november

Bl. Mária Helena Stollenwerk, SSpS, spoluzakladateľka misijnej kongregácie Služobníc Ducha Svätého a kongregácie Služobníc Ducha Svätého ustavičnej poklony.

Misijný úmysel apoštolátu modlitby na mesiac november:

Modlime sa za pápeža, aby s pomocou Ducha Svätého plnil svoje poslanie sprevádzať veriach, ktorých mu Boh zveril.

Kubánska misia aktuálnejšia ako nikdy predtým

■ Text: P. Martin Štefanec SVD

■ Foto: Archív Michala Vrtáka SVD

Páter Michal Vrták SVD je verbista, ktorý pôsobí na Kube a snaží sa všemožne pomáhať tamojším ľuďom. Jednak ohlasovaním evanjelia a tiež i materiálnou pomocou pre tamojších ľudí. Čoraz viac sa vyzná v tamojších pomeroch a teda i v problémoch ľudí, ktorí žijú svoju vieru v každodenných ťažkostiach života v neistote. Ráno ak sa zobudia bez elektriny uvažujú, či vôbec bude elektrina v tento deň, či budú môcť ísť do práce, či pôjdu nejaké spoje, či prídu nejaké potraviny do obchodu, alebo či sa budú môcť niekedy do sýta najesť.

Páter Michal, odkedy pôsobíš na Kube a na ktoré miesta si sa dostal?

Na Kube som od roku 2017. Som v poradí tretí Slovák verbista na tomto ostrove. Spolu je nás na Kube 13 verbistov a patríme pod mexickú provinciu SVD. Pôbil som ako pomocný kaplán vo farnosti Yara. Neskôr som bol farárom v Havane a potom som bol šéfom biblického centra, ktoré bolo súčasťou jednej komunity a farnosti v meste Holguín. Momentálne

som zodpovedný za biblický apoštolát v rámci SVD na Kube a popri tom vypomáham vo farnosti.

Aká je tam momentálne situácia s veriacimi a celkovo situácia v Cirkvi?

Keď tam príde človek do kostola, tak si asi hneď všimne, že je tam menej ľudí, ako možno tu Slovensku. A to hovorím o situácii ešte pred covidom. Ale nie je to spôsobené tým, že by tam bolo menej veriacich, >>>

- Pastорácia u sestier
- Páter Michal Vrták SVD pôsobí na Kube už šesť rokov

alebo menej pokrstených ako na Slovensku. Rozdiel je v tom, že tí ľudia majú často problém dostať sa fyzicky z bodu A do bodu B. A tak potom tie sväté omše, ktoré sú najčastejšie vo farských kostoloch, alebo vo veľkých komunitách, nie sú dostupné pre tých, ktorí žijú ďalej od centra farnosti. Niektoré farnosti sú skutočne rozsiahle. Farnosť Mayarí, ktorá je jednou z prvých, ktorú mali verbisti na Kube, má takmer 100 km na dĺžku. A keďže pohonné hmoty a vlastné autá sú luxusný tovar, ktoré si veľa farností nemôže dovoliť, je potom veľmi náročné prichádzať do tých vzdialenejších miest, komunit na okraji civilizácie, kde žije pár veriacich a venovať im rovnakú pastoračnú pozornosť ako možno v centre.

Ako sa ti pracuje s tamojšími ľuďmi?

Jedna vec, ktorú som si hneď všimol je, že ľudia sú veľmi ovplyvnení kultúrou, ktorá ešte od čias otrokov spája v sebe rôzne náboženstvá. Vytvára akési myslenie, že kde Kubáncovi „nefunguje“ modlitba ku katolíckemu Bohu, skúsi aj nejakého šamana, skúsi aj nejaké zaklínania, skúsi niečo iné, len aby sa vyriešil problém, ktorý aktuálne má. A toto človeka prekvapí alebo lepšie povedané zaskočí, keď aj ľudia, ktorí sú

úzko spätí s cirkevnou komunitou, dajme tomu, že majú aj nejaké funkcie, alebo pomáhajú s nejakými vecami v kostole, sú náchylní, siahnuť aj po týchto „iných možnostiach“, ako to niektorí nazývajú. Keď modlitba hneď na prvý krát nezaberie a oni sú chorí, alebo majú niekoho chorého, tak vtedy sa utiekajú aj k miestnym šamanom, alebo si idú vypýtať modlitbu k predstaviteľom úplne iného náboženstva. S tým nemajú absolútne žiadny problém ani ľudia, ktorí sú z inej cirkvi, alebo oficiálne sú neveriaci, ale prídu za vami prosiť o požehnanie, lebo majú mať skúšky, chcú cestovať, alebo prekročiť hranice a pod. Najmä pri tom poslednom vo veľkom prichádzajú prosiť o požehnanie.

Ako to na teba pôsobí?

Sú to momenty, kedy si človek uvedomí, že oni sú na jednej strane hlboko nábožní, ale nemajú v sebe vybudovanú nijakú štruktúru. Všetko je pre nich akoby rovnaké. Nie je pre nich nejaký rozdiel, že kto je z akého náboženstva. Oni týmto veciam moc nerozumejú. Pre nich je najpodstatnejšie, aby získali čo najviac ochrany pred niečím, čo idú urobiť, alebo čo najviac pomoci, keď majú nejaký problém.

Ako vyzerá bežná pastorácia misionára na Kube?

Najčastejšia súčasť kubánskej pastorácie je program pre chudobných. Bez toho sa vlastne nedá urobiť nič, lebo v každej farnosti treba nájsť nejaký fungujúci model ako ľuďom pomôcť po materiálnej stránke. Čiže väčšina farností na Kube má vývarovne pre chudobných, kde sa niekoľko krát do týždňa snažíme pripraviť jedlo pre tých najchudobnejších, pre tých čo majú najväčšie problémy si zaobstarať nejaké potraviny. Môžu to byť napr. aj starí ľudia, ktorí už žiaľ nemajú rodinu na Kube a ich dôchodok im nestačí na to aby prežili celý mesiac bez hladu. A v týchto farnostiach sa vytvorili skupinky, kde laici pomáhajú variť alebo roznášať túto potravinovú pomoc, ale vždy sme tam prítomní aj my verbisti, alebo naše Misijné sestry SSPS. Viackrát do roka sa usilujeme pre núdzných vo farnosti pripraviť aj rôzne balíčky či už s jedlom alebo hygienickými potrebami. Celkovo je problém zohnať nejaké veci na Kube. Nedá sa zohnať všetko čo ľudia potrebujú a už vôbec nie v množstvách,

- Každodenný život v hlavnom meste Havana
- So spolubratmi verbistami pôsobiacimi na Kube

Ľahko zaberie 10 až 12 hodín z vášho dňa a každodenné slávenie Eucharistie v niektorej z komunit a v nedeľu vo farnosti, neraz spojené s katechézou pre tých, ktorí sa pripravujú na prijatie nejakej sviatosti. Avšak so súčasnými výpadkami elektriny sa stáva všetko o trochu viac náročnejšie.

Ako je to s ich solidaritou?

Kubánci aj keď skoro nič nemajú, sú naučení podeliť sa. Napríklad keď máme pôstne zbierky, čo sa robí každú pôstnu nedeľu, máme tam krabičku pre chudobných, pre ktorých aj my zháňame veci. Ľudia môžu niečo priniesť, a neraz sú to práve tí najchudobnejší, ktorí sú vlastne adresátmi našej pomoci, a práve títo prinesú napríklad 0,5 kg alebo 1 kg ryže, čo je obrovská hodnota, pretože je to ich základná potravina. Dokážu sa s tým podeliť s tými, ktorí majú v tom momente ešte menej ako oni. Väčšinou tí ľudia, ktorí si ešte dokážu niečo dopestovať, alebo dochovať, sa podelia priamo s tým čo majú – so svojimi výrobkami, alebo s niečím zo svojej záhradky. A táto citlivosť na podelenie sa je tam prítomná. Vnímam som ju asi od prvého dňa.

Zažil si aj niečo konkrétne, čo ťa oslovilo?

Mal som skúsenosť, kedy sa naozaj mladé dievča dokázalo podeliť o svoj obed. Mali sme spoločný obed na fare a podávalo sa kuracie stehno s ryžou a ona namiesto toho, aby ho zjedla, si ho zabalila do plastového vrečka a zobrala domov, aby sa mohla podeliť so súrodencami a mamou. Keď sa to stalo prvý krát bol som v šoku, no odvtedy sa to v rôznych komunitách pri rôznych príležitostiach zopakovalo ešte veľa krát. Takže toto v nich je, že oni si uvedomujú to, že majú málo, ale teda sú aj ďalší ktorí nemajú ani tolko čo oni. V tom je to úžasné. To mi pripomína, že vždy treba byť vďačný >>>

v akých by sme si želali a preto aj keď máme nejaký fond, ktorý tiež pochádza z milodarov, z rôznych projektov pre ľudí, ktorí sú na okraji spoločnosti, tak nám dosť dlho trvá kým dáme taký balíček dokopy. To sa potom rozváža rodinám, ktoré žijú ďalej od farnosti a tak sa nemôžu zúčastňovať na jedlách pripravených vo vývarovniach a robiť rozvoz do komunit vzdialených viac ako 5 km je zase nemožné pre nás, nakoľko sme limitovaní nedostatkom

pohonných hmôt. Je veľmi náročné zohnať na Kube benzín alebo naftu. Na oficiálnych pumpách, kde liter benzínu predávajú za 25 pesos (oficiálny kurz 1 USD = 25 pesos, pouličný kurz 1USD = 250 pesos) ho takmer nikdy nemajú. A keby sme ho chceli kúpiť nelegálne od niekoho na ulici tak aktuálna cena je viac ako 1000 pesos za liter.

Takže ak mám opísať bežnú pastoraáciu, je to najmä zháňanie potravín, alebo hygienických potrieb, ktoré

naozaj za čokoľvek, za všetko. A je to pripomienka pre nás, čo pochádzame z krajiny, kde je oproti Kube všetkého prebytok, aby sme nikdy nezabúdali poďakovať za to čo máme. Lebo dobre vieme, že sťažovať sa na to čo nám aktuálne chýba nám ide, ale je priam hypnotizujúco krásne vidieť niekoho na hrane (alebo možno už dávno za hranou) chudoby ako vďačne príma čosi tak nepatrné ako trochu jedla a odkladá si to, aby sa o to podelil s ďalšími. Vždy máme byť za čo vďační.

Čo vnímaš, že tam treba robiť pre ľudí?

Pred 6 rokmi, keď som prišiel na Kubu, situácia bola iná. Vtedy ešte bolo veľmi milé a aj ľahké zorganizovať rôzne výlety a akcie rámci farnosti. A bolo tam tak živšie. Vždy tam boli ľudia, ktorí poznali svoje limity a limity svojej krajiny, ale nebolo to na nich natoľko cítiť a vidieť. Predsa len, bola to pre nich veľká radosť, že môžu jeden deň v lete nasadnúť na korbu kamiónu, ktorý ich odvezie k rieke, alebo na pláž. A stráviť tam spoločný deň, zjesť čo si pripravili doma a jeden deň len tak oddychovať, to bolo úžasné. Sú to zážitky, ktoré naozaj človeka nabijú energiou do ďalšej práce. A po covide, keď sa sťažil prístup k pohonným hmotám sme už takúto akciu vo farnosti zorganizovať nemohli. A ono to cítiť na tých ľuďoch, že sú takí unavenejší. Možno aj tým, že mnoho ľudí nám odišlo. Za posledné 3 roky do neba alebo do zahraničia emigrovalo množstvo ľudí a tak sa farnosť neustále mení. Horko ťažko sme našli niekoho, kto by pomáhal v kostole s katechézami a pár dní na to sme hľadali náhradníka za náhradníka a dvoch ďalších k tomu.

Niektorí sa pýtajú, že čo ideme robiť, ako chceme evanjelizovať, ohlasovať dobrú zvesť tým, ktorí ju ešte nepočuli? Ja momentálne nehľadám, čo urobím nové, ale myslím na to ako pomôcť tým, ktorí zostali. Alebo na tých, ktorí boli nechaní, lebo veľmi

často už teraz odchádzajú celé rodiny a zostávajú jeden či dvaja členovia, pre ktorých by tá cesta bola veľmi náročná alebo jednoducho niet dostatok peňazí, aby odišla úplne celá rodina a niekto si musel vytiahnuť „čierneho Petra“ a zostať.

Ako vyzerá komunita verbistov na Kube?

Čo sa týka nás verbistov na tomto ostrove slobody, tak momentálne sme tam traja Slováci, ďalej traja kňazi verbisti z Poľska, štyria z Indonézie, jeden z Argentíny a jeden z Filipín. Najdlhšie na Kube pôsobí práve náš predstavený, ktorý je tam už 21. rok. Každá komunita, v ktorej verbisti momentálne pôsobia na Kube je farská komunita. Snažíme sa, aby sme boli viacerí v každej komunite, teda aspoň dvaja. Alebo keď už je človek aj sám, tak aby tá druhá komunita bola v podstate na dosah ruky. Aby ten spolubrat nezostal ako „kôl v plote“. Neraz najbližší aj diecézny kňazi sú vzdialení aj 40 až 60 km. A pri tých problémoch ktoré sú, aj duchovné sprevádzanie, ktoré aj my potrebujeme by bolo veľmi komplikované.

Aké výzvy bežného života na Kube tam zažíváš?

Čo sa týka bežného života na Kube, je to také komplikované, že ani my sami z toho nevieme vyjsť. Prebehla menová reforma. Kedysi Kuba mala

Niektorí sa pýtajú, že čo ideme robiť, ako chceme evanjelizovať, ohlasovať dobrú zvesť tým, ktorí ju ešte nepočuli? Ja momentálne nehľadám, čo urobím nové, ale myslím na to ako pomôcť tým, ktorí zostali.

dve rôzne meny. Mala Kubánske peso a Kubánske zameniteľné peso. To už bolo zrušené a nahradené elektro-nickou menou, ktorá funguje iba na bankomatové karty. Je to systém tak komplikovaný, ktorý aj my máme problém pochopiť. A hlavne to potom

zosilňuje to nepochopenie niekoľkých simultánných výmenných kurzov medzi kubánskym peso a americkými dolármi, či eurami, z ktorých dva sú oficiálne a jeden je pouličný. Ceny produktov, ktoré človek kupuje za národnú menu neodrážajú tie oficiálne kurzy, ale práve ten kurz dolára na ulici. To znamená, že automaticky sa všetko predražuje, pretože ten rozdiel je obrovský. Keď by ste poslali do banky na účet 1 americký dolár, tak dostanete 25 pesos, a na ulici za papierový dolár dostanete 250 pesos. Číže je to obrovský rozdiel. Samozrejme

je mama a otec, tak sú všetci tety a ujo-
via. To je jedno, ako ďaleko to siah-
a. Takže to je taký paradox, to obrovské
vnímanie, že čo je to rodina a ich kaž-
dodenná realita v neúplných rodinách.

Hovorí sa, že na Kube je excelentná le- kárska starostlivosť. Ako to je?

Kuba má strašne veľa lekárov na jed-
ného obyvateľa. To je pravda. Každý
má lekára v rodine, či už je to blízka
rodina alebo vzdialená. Ale aj keby
sme vnímali len tu bližšiu rodinu
v slovenskom zmysle, tak naozaj kaž-
dý má v rodine lekára alebo niekoho
kto vyštudoval medicínu, hoci v tom
nepracuje. Alebo dokonca má v rodi-
ne nejakého zdravotného pracovní-
ka, ktorý bol aj na stáži, oni to vola-
jú zdravotnícke misie, pretože Kuba
vysielala svoj zdravotný personál do za-
hraničia. Tam sú aj iné motívy okrem
tých humanitárnych, o ktorých ne-
môžem rozprávať, ale keď sa vracajú,
je niekedy ťažké pre nich „vhuŕnúť“
do reality, ktorú dobre poznajú. Ale
naša skúsenosť je, že mnohí z tých
lekárov sú odborníci, no žiaľ chýba
im technické vybavenie a lieky ako
také, aby mohli naplno vykonávať
svoju profesiu. A učia sa v podstate
stále na tých prístrojoch, ktoré mali
aj pred 40 rokmi. Nevieť ako dlho
budú vedieť vychovávať stále dobrých
lekárov. Mám napríklad kamaráta,
ktorý študoval dva roky medicínu na
Kube, ale potom s rodinou emigro-
val do USA. A začal študovať medicí-
nu na americkej univerzite a teraz je
štvrták a patrí stále medzi najlepších
v ročníku. Tie základy, ktoré dostal
na Kube mu naozaj stačili, lebo čo sa
teórie týka, na Kube sa na medicíne
učia naozaj špičkovito. Problém sú tie
technické/materiálne veci a prístroje.

Čo je teda vôbec možné urobiť pre Kubu a Kubáncov?

Hoci je to veľmi náročné po mate-
riálnej stránke, stále sa dejú zázra-
ky. Napríklad spolubratovi sa poda-
rilo vybudovať kostol, faru aj >>>

zamieňať doláre na ulici je nelegálne.
To tu MUSÍM povedať.

Ako vnímajú rodinu? Majú silné rodin- né vzťahy?

Kubánci vnímajú rodinu veľmi plastic-
ky. V niektorých prípadoch ide chápa-
nie rodiny do obrovských rozmerov,
k príbuzným z tretieho a štvrtého ko-
lena, ale oslovujú sa ako tety a ujo-
via alebo mladí medzi sebou bratranci
a sesternice. V slovenských pomeroch
neraz ani neviem, že sme rodina ak
ide o tak vzdialené príbuzenstvo. No
na Kube je toto taký paradox, pretože

na tam je často rodina, tá základná
bunka rodiny, iba mama dieťa alebo
deti a stará mama. Muž veľmi, veľmi
často absentuje v rodine. A takmer ne-
vidno ucelené rodiny, kde by bol man-
želský pár a mal deti iba medzi sebou.
To takmer nevidno. No napriek tomu,
alebo možno práve pre to, rodina siaha
strašne ďaleko do príbuzenstva. U nás
by sme ani nevedeli ako takú sester-
nicu z piateho kolena zaradiť do rodi-
ny. Tam sa to berie ako pokrvná rodi-
na, a teda úzky kruh. Ak to nie je brat
alebo sestra a sú z mojej rodiny tak sú
všetci bratranci a sesternice. Ak to nie

pastoračné centrum. A to napriek tomu, že sa to zdalo ako nemožná práca. Naozaj, problémy vyskakovali spoza každého rohu. A to prinieslo obrovské požehnanie a nebolo by to možné, keby neexistovali ľudia, ktorí sa modlia za našu misiu, ktorí jej všakovo pomáhajú rôznymi spôsobmi. A teda tá nádej do budúcnosti je v tom, aby sme vytrvali. Pretože nie všetci ľudia môžu, alebo chcú odísť z Kuby. Predsa len je to ich domov. To, čo poznajú celý život. A túžia tam dožiť svoje roky. A našou úlohou je teda ich v tom živote sprevádzať duchovne. Bez modlitieb ľudí by to bolo ešte náročnejšie. Naozaj by nás mohlo niekedy utrápiť, že nevieme vyriešiť tie ich problémy a v podstate žijeme tam medzi nimi, ale máme úplne iný status. Vieme ísť do zahraničia, vieme nakúpiť rôzne veci, ktoré sú pre nich nedosiahnuteľné. Tak aby sme v tom vydržali i naďalej, stále budeme potrebovať modlitby a pomoc veriacich, ktorým záleží na misiách, ktorým leží na srdci dobro iných. Dobro tých, ktorých nikdy nevideli a možno nikdy ani neuvidia. No to je asi najviac, čo môžeme urobiť pre Kubáncov, zostať tam s nimi, kým sa bude dať.

Čo by si odkázal našim misijným priateľom verbistov na Slovensku?

Ako verbisti sme prítomní a prežili sme už viac ako 30 rokov na Kube. Chcel by som poďakovať každému, kto vo svojich modlitbách a obetách pamätá na misijné územia ktoré sú skutočne náročné. Bez týchto modlitieb by sme boli naozaj veľmi slabí. A neviem, či by sme dokázali svedčiť o radosti a Božej láske medzi týmito ľuďmi, ak by sme nemohli načerpať z obrovskej modlitbovej opory, ktorú vo vás a všetkých priateľoch misií máme. Vďaka za akúkoľvek pomoc misiám, no špeciálne vďaka za vašu podporu našej misie na Kube. ~

P. Ján Jamrich SVD, misionár v Indii

Text: P. Karol Bošmanský SVD

Foto: Archív SVD

Misionár nosí v sebe ducha Cirkvi, má záujem o všetkých ľudí, zvlášť o najmenších a najúbohejších. Prekračuje hranice a rozdiely rasy, kasty a ideológie. Je znamením Božej lásky vo svete.

Dnes obraciame našu pozornosť na život a prácu P. Jána Jamricha SVD, nášho slovenského misionára Spoločnosti Božieho Slova, ktorý pracoval 35 rokov v Indii.

P. Ján Jamrich sa narodil 23. decembra 1911 v Rumanovej v okrese Nitra ako desiate dieťa v rodine. Dňa 2. septembra 1925 vstúpil do Misijného domu. Po maturite na gymnáziu v Nitre nastúpil do noviciátu v misijnom seminári vo Svätom Gabrieli pri Viedni. Tam potom absolvoval svoje filozofické a teologické štúdiá a bol vysvätený 24. augusta 1939 kardinálom Innitzerom.

Ešte pred svojou vysviackou spolu so 45 spoluštrudentami - bohoslovcami napísal do Ríma o misijné určenie. Na prvé miesto uviedol Indonéziu. Po odpovedi z Ríma 42 bohoslovcov vyskakovalo od radosti z určenia misijného miesta v cudzích krajinách. Len traja boli smutní a medzi nimi bol P. Jamrich. Jeho misijným územím sa stalo Slovensko. Preto nastúpil do Nitry, kde pôsobil ako profesor fyziky a matematiky. Okrem toho vypomáhal v pastorácii, dával exercície a viedol farské misie na Slovensku. Vycestovať do zámorských misií nebolo možné. On však od detstva túžil pracovať na misijnom poli. Pri svojom pôsobení v Nitre na Zobore spracoval spolu so študentami zbierku vianočných piesní s názvom: In dulci jubilo. Krásne nové vianočné melodie zneli potom pri bohoslužbách a pod vianočným stromčekom.

Po druhej svetovej vojne boli opäť hranice pre misionárov zatvorené. Avšak vo vhodnej chvíli sa podarilo vycestovať deviatim misionárom do misií. Medzi nimi bol aj P. Jamrich.

Dňa 29. júna 1947 sa konala rozlúčka s misionármi v Nitre. P. Jamrichovi sa splnila dlhodobá túžba. Jeho určením bola India, kde pracoval do roku 1983, teda celých 35 rokov. Jeho prvá misijná stanica bola v diecéze Sambalpur, kam sa dostal po vystúpení z lode v Bombay za 36 hodín.

Po krátkom pobyte písal v liste: Indovia sú úprimne nábožní. Náboženské zmýšľanie formuje ich život. Ale India potrebuje Krista. Jedno ma však prekvapilo, a to sú kasty. Je pravda, že ústava z roku 1949 kastovníctvo v Indii

zrušila. Pred zákonom sú všetci obyvatelia rovní, ale predsa stále existuje kastovnícke povedomie. Kresťania sa snažia zmeniť toto zmýšľanie. Hindovia musia pochopiť, že Boh miluje všetkých ľudí bez rozdielu, že aj my sa musíme navzájom milovať.

P. Jamrich hneď na začiatku svojej misijnej práce zväžil, že na vidieku treba budovať školy a kostoly. Solídne vzdelanie je fundamentom náboženstva a hmotného pokroku ľudstva. Preto jeho zásadou bolo: v každej dedine treba vybudovať základnú školu a každé dieťa musí navštevovať školu, čo predtým na tomto misijnom území nebolo. Aj indická mládež má právo na vzdelanie. A tak začal budovať. Staval školy, byty pre učiteľov, ba podarilo sa mu vybudovať aj gymnázium v Ihunmure. Postavil aj niekoľko kostolov a kaplniek. Inšpektori, ktorí navštevovali tieto misijné školy, vysoko hodnotili

ich úroveň. Často bolo počuť ich výroky: "Konečne školy, v ktorých sú žiaci so solídnymi vedomosťami."

V jednom liste, z konca jeho pobytu v Indii, poznamenal: „Počas môjho 35-ročného pôsobenia v Indii sme postavili vyše 80 rôznych budov vrátane kostolov. Vďaka Bohu, vďaka domorodcom a dobrodincom, ktorí prispievali na misie.“

P. Jamrich si často kládol otázku: Bude India kresťanská? Pochopil, že ťažko písať o Indii ako celku. Jeden francúzsky diplomat sa o Indii vyjadril slovami: „Je tu priveľa ľudí, priveľa zvierat, priveľa bohov, priveľa zvykov, ešte stále priveľa chudoby, priveľa všetkého. Môžeš to cítiť, počuť i vonať, len čo položíš nohu na indický subkontinent.“ A po krátkom čase P. Jamrich konštatoval: "Napriek všetkým osobným obetiam 10.000 misionárov a 35.000 rehoľných sestier, napriek veľkým finančným

investíciám je v súčasnosti v Indii iba 2% kresťanov. To znamená, že zo 100 ľudí sú iba dvaja kresťania; 75 je hindov, 10 Mohamedánov, a tí ostatní budú sikhovia, alebo jaini, parsi alebo budhisti. Avšak Pánu Bohu nie je nič nemožné.

Preto neskôr hovorí: „Na území, kde pracujem sa Božie semeno ujalo a dobre rastie. Keď sme siedmi misionári Spoločnosti Božieho Slova pri mojom príchode /1948/ prevzali túto misiu, bolo tu päť misijných staníc, 56.000 pokrstených katolíkov a 16 rehoľných sestier. Po 22 rokoch práce je tu 26 misijných staníc, 126.000 katolíkov, 64 kňazov - misionárov, z čoho je 46 Indov. Sestričiek je tu 250, medzi nimi je len 8 Európaniek. Indickí kresťania si misionárov veľmi vážia a ich obetu veľmi oceňujú.

Moja centrálna stanica /Jhorabathal/ má 11 filiálok, z ktorých niektoré sú od nej vzdialené až 15 km, má 4.600 pokrstených. Živé náboženské presvedčenie stvárnjuje celý život. Každodenná ranná a večerná modlitba, nedeľná svätá omša so svätým prijímaním je samozrejmosťou. V bežnú nedeľu pristupuje k svätému prijímaniu 600 - 800 ľudí. Na výročné sviatky prídu veriaci aj z filiálok a vtedy sa podáva vyše 2000 svätých prijímaní. Ich kresťanstvo se prejavuje v každodennom živote.

V júli 1983 se P. Jamrich zo zdravotných dôvodov definitívne vrátil do Európy. Keďže nemohol prísť na Slovensko, zostal v misijnom dome vo Svätom Gabrieli pri Viedni. Jeho vyčerpaný organizmus začal postupne chátrať. Bicykel, ktorý bol jeho hlavným dopravným prostriedkom v Indii zmenil za vozík, ktorým sa dopravoval do kaplnky. Dňa 21. februára 1985 ako 74-ročný zomrel. Vo Svätom Gabrieli je pochovaný na verbistickom cintoríne.

V krátkosti sme sa oboznámili so životom horlivého misionára P. Jána Jamricha SVD, ktorý 35 rokov nepretržite pracoval v Indii. Majme v úcte prácu slovenských misionárov vo svete a budme hrdí na ich pôsobenie.“ ~

Vnútorne zranenia ako cesta prehĺbenia si vzťahu k Bohu

■ Text: Sr. Mária Bernadeta, Jozefína Gromanová SSPS

■ Foto: Sr. Mária Bernadeta, Jozefína Gromanová SSPS, nadacianbs.sk

Domov sv. Jána z Boha je nízkoprahové denné centrum pre ľudí bez domova, nachádzajúce sa v Bratislave – Novom Meste, neďaleko jazera Kuchajda. Centrum ponúka základné aj nadštandardné sociálne služby ako napríklad možnosť osobnej hygieny (sprcha, pranie, sušenie), šatník, raňajky a teplé obedy, sociálne poradenstvo, lekárske a dentálne ošetrenia a pracovnú terapiu.

Zriaďovateľom a prevádzkovateľom Domova je rehoľa Milosrdných bratov.

Názov Domov nedostalo toto centrum náhodne. Od samého počiatku bolo mienené ako miesto, kde všetci, čo prichádzajú (je to 50 – 90 ľudí denne), sú vítaní a prijímaní takí, akí sú, aj napriek ich rozličným kondíciám a problémom, s ktorými sa boria.

Veľa našich klientov žije na ulici a to ich hlboko poznačilo. Mnohí z nich vyrastali v detských domovoch, alebo podľahli rôznym závislostiam – od alkoholu, cez drogy až po závislosti na automatoch a gamblerstvo. Niektorí sa dostali do sporu so zákonom a skončili vo väzení, kde si odpykali svoje tresty. Čo majú všetci spoločné sú ich hlboké vnútorné zranenia spôsobené vlastnými nesprávnymi rozhodnutiami, neľahkými situáciami a životnými podmienkami, v ktorých sa ocitli a tiež inými ľuďmi, často tými najbližšími, ktorí im ublížili a zle s nimi zaobchádzali.

Práca s takými zranenými ľuďmi je výzvou a nie je to prechádzka ružovou záhradou. Som súčasťou tohto

centra a mojou úlohou je byť s klientmi a organizovať pre nich rozličné aktivity, ktorých sa môžu zúčastniť počas ich návštevy centra (práca v záhrade, ručné práce, duchovné štvrtky, hudba, kvízy, počítače, atď.). Cieľom týchto aktivít ako aj cieľom všetkých našich služieb v centre je integrácia klientov do bežného života, to znamená ich skoncovanie so životom na ulici.

Keď som začala v centre pracovať, bola som „zelenáčom“ v obore, pretože som nemala skúsenosť práce s ľuďmi bez domova. Spočiatku sa mi zdalo, že na túto skupinu nič nemá dopad a že akékoľvek snaženie z mojej strany je „hádzanie hrachu o stenu“. Často som zakúšala otvorené odmietanie mojich ponúk k ich participácii na našich aktivitách a na práci v centre, „prehltla“ som mnoho impulzívnych reakcií na ich ironické poznámky, či sarkastický smiech. Pravdepodobne si mysleli, že som dosť naivná osôbka a moje snahy nadviazať s nimi kontakt vychádzali navivoč. Znechucovalo ma to, ale akýmsi zázrakom Božej milosti som sa nedala znechutiť úplne. Len veľmi pomaly sa situácia postupom času začala meniť. Tých, ktorí sú našimi pravidelnými klientmi som spoznala lepšie a aj oni spoznali mňa. Trepezlivosť a ľudský prístup začali prinášať svoje ovocie a ľady nezáujmu a počiatočnej nevráživosti sa začali topiť. „Naštartovalo“ sa to zdržanlivou pomocou v záhrade pri pletí buriny, pri sadení priesad a ich zalievaní. Pridala sa pomoc pri dekoráciách, pri výrobe okrasných

obálok, zlepšila sa účasť na kvízoch, spev a hudobný doprovod počas štvrtkových sv. omší, atď.

Pri všetkých našich aktivitách pravidlom číslo jeden bolo to, že sme ich robili spolu. A doposiaľ ich robíme spolu. To dáva priestor na malé rozhovory – o praktických veciach, o sebe, o živote ... a niekedy to skončí aj rozhovorom o Bohu. Tak nenápadne, neplánovane, nechcene. Nič veľké a prelomové, nič, čo by osudne zmenilo životnú filozofiu, či spôsob života, ale pomáha to vzájomnému zblížovaniu sa. Na tej čisto ľudskej rovine. A to znamená istý posun o kúsok ďalej.

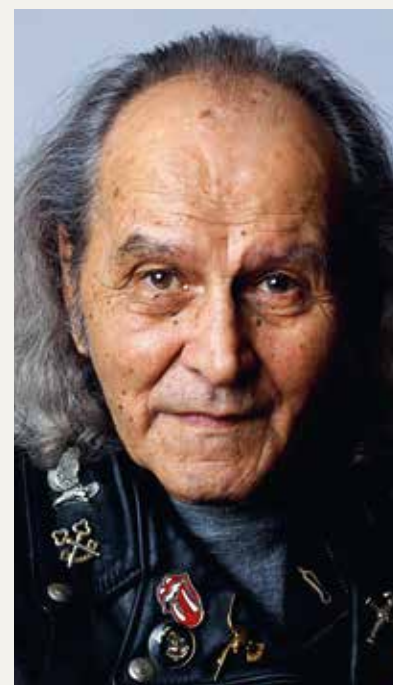
Zmysel pre humor

Guy Gilbert rozpráva nasledujúcu humornú príhodu: „Ste obyčajný chudák alebo imbecil. V každom prípade cirkvi škodíte. A ostrihajte si tú vašu smiešnu hriavu! V ničom sa nepodobá dlhým, krásnym a čistým vlasom Ježiša Krista, ktorého tak úboho reprezentujete!“

Toto bol jeden zo siedmich listov, ktoré som dostal po istom televíznom vystúpení. Okamžite som odpovedal. Dal som prednosť humoru, ktorý považujem za účinný prostriedok na odstránenie dramatického náboja.

„Drahá dáma, prosím vás o jedno spresnenie. Keďže sa mi zdá, že ste dobre informovaná o tom, ako pred dvetisíc rokmi vyzerali vlasy nášho Pána, prosím, mohli by ste mi poradiť, čo viac môžem urobiť ja pre tie svoje, ak sa hriavu nemienim vzdať?“

Od dámy som následne dostal príspevok na svoju prácu medzi mladými a – keďže ani ju humor neopustil – na dobrý šampón. •

Práca s ľuďmi bez domova a ľuďmi v núdzi mi pomohla uvedomiť si jednu dôležitú vec: je toho vlastne veľmi málo, čo môžem pre nich urobiť, s čím im môžem skutočne pomôcť. Hlavná zodpovednosť leží na ich vlastných pleciach. Čo sa ráta, je moja prítomnosť. Spoločná práca v záhrade, zdobenie plota, ručné práce, cesta mestskou hromadnou dopravou na náš výlet do prírody, dopĺňanie si vedomostí cez kvízy a hlasitý smiech pri nesprávnych odpovediach, „slušné vtipy“, ktoré mi narýchlo prídu povedať... Jednoduché veci, ktoré prežívame a zažívame spolu svedčia o tom, aká je moja „plná“

prítomnosť pre toho druhého dôležitá. Prítomnosť bez posudzovania a odsudzovania. Prítomnosť bez prílišného moralizovania. Jednoduchosť a „plná“ prítomnosť sú zdrojom vnútorného uzdravenia. Začiatkom cesty do „vnútra“. To si vyžaduje slobodu od akýchkoľvek očakávaní, ktoré voči klientom mám. Nemôžem vyvíjať na druhého nátlak, aby zmenil/a svoj život aj keď je to pre ich vlastné dobro. Zmena životnej situácie je ich vlastnou zodpovednosťou a kompetenciou. Mojou úlohou je prijať ich takých, akí sú. A to je často krát tá najlepšia lekcia toho, ako sa „trénovať“ v pokore a trpezlivosti. ~

Hojenie zranených vzťahov

Kniha na pokračovanie: časť XIV.

■ Text: Martin H. Padovani

■ Foto: Iswanto Arif, unsplash.com

Odpustenie a zmierenie

Celé liečenie citov, ducha, duše a vzťahov vyžaduje, aby sme odpustili a aby nám bolo odpustené. Evanjeliové rozprávanie o ochrnutom je príkladom toho, ako Ježiš spája citové, duchovné a telesné uzdravenie: „Odpúšťajú sa ti hriechy. (...) Vstaň a choď.“ (Mt 9,2.6)

Avšak nebudme naivní, čo sa týka ťažkosti odpustiť. Keď chceme, aby odpustenie „pracovalo“ pre nás, aby bolo prameňom uzdravenia, musíme pochopiť, ako funguje sila odpustenia, ako účinkuje v nás a medzi ľuďmi. Odpustenie nie je automatická, náhodná alebo povrchná vec – vyžaduje si prácu, úsilie a čas. Odpustenie je proces; toto je psychologický termín, ktorý budeme často používať pri popise krokov odpustenia.

Proces odpustenia obsahuje tri druhy krokov: rozumový (vôľový), citový a duchovný. Vôľová stránka zahŕňa voľbu – rozhodnutie, akt vôle – odpustiť či prijať odpustenie. Citová stránka predstavuje tú časť procesu, ktorá obsahuje náš styk s bolestnými pocitmi, ktoré často sprevádzajú akt odpustenia alebo prijatia odpustenia a prepracovania sa tými pocitmi. Duchovný krok sa vzťahuje na tú časť procesu, ktorá nás uspôsobí oprostíť sa od zranenia a hnevu a posunúť sa v živote.

Odpustenie sebe

Najťažšou a najnáročnejšou stránkou odpustenia je odpustiť sebe samému. Závažná príčina toho, že ľudia sú ťarbaví

v zmierovaní, spočíva v tom, že neodpúšťajú sami sebe. Tomuto dôvodu sa nevenuje vážna pozornosť a veľmi málo sa o ňom káže či píše. Odpustenie sebe je v skutočnosti podstatnou časťou zdravej sebalásky.

Až keď som odpustil sebe, môžem vstať a znova čeliť životným okolnostiam. Až potom budem môcť vyjsť v ústrety druhej osobe a odpustiť, dať si odpustiť a započat' dielo zmierenia s druhými.

Musím sa rozhodnúť odpustiť sebe. Uprostred sebanenávisti, hnevu a sklamaní zo seba musím urobiť prvý krok v procese odpustenia. Je to číry akt vôle,

Odpustiť sebe neznamená, že môžeme zabudnúť, čo sme vykonali. Spomienky budú s nami stále. Tými spomienkami, so všetkými ich obťažnými pocitmi, sa musíme prepracovať a roztriediť ich...

napriek všetkým negatívnym pocitom, ktoré azda zakusujem. Chcem to urobiť.

V dojímavom príbehu o márnotratom synovi mladý muž odpustil sebe prv, než sa vydal na cestu späť k otcovi. V úkone sebalásky a sebazáchovy si uvedomil, že musí urobiť niečo, aby si sám pomohol. Tejto sebaláske bolo vlastné odpustenie sebe, ktoré mu dalo energiu nato, aby sa vrátil k svojmu otcovi a prijal jeho lásku a odpustenia. Rozhodnutie odpustiť sebe bolo

kritickým rozhodujúcim momentom v jeho obrátení.

Keď však odpustenie sebe hrá takú dôležitú úlohu pri účinnosti odpustenia a uzdravenia, prečo si ľudia tak ťarbavo odpúšťajú? Dôvodov je niekoľko.

Po prvé ľudia majú v sebe istý prvok nenávisti voči sebe, hnevu alebo sklamaní, pretože urobili niečo zlé. Tento postoj proti sebe treba otočiť – zo sebazničujúceho na konštruktívny. Toto je kľúč na zmenu negatívnej energie na pozitívnu silu.

Ďalší dôvod predstavuje perfekcionizmus, choroba, ktorá sa prejavuje tým, že na seba nakladáme nerealistické očakávania, že by sme nikdy nemali zlyhať. Odpustenie sebe pomáha perfekcionistovi prejsť od nerealistických očakávaní k realistickým. Toto znamená možnosť a pravdepodobnosť pochybenia v živote, zároveň však aj schopnosť získať zo zlyhania poznanie, takže perfekcionista rastie a stáva sa lepším človekom.

utešovali. Tým, že zotrávame v stave sebaodsudzovania, odmietame vziať zodpovednosť za odpustenie seba, za uzdravenie, za posunutie sa vo vlastnom živote, za zmenu. Niektorí ľudia dávajú prednosť tomuto stavu a nechcú byť uzdravení. Toto sebabičovanie ich robí egocentrickejšími. Pozornosť sa upiera na moju bolesť, moje zlyhanie, na mňa. Výsledkom je neurotický spôsob života.

Sebaodsudzovanie je neužitočné, avšak vlastná úprimná kritika správania je zdravá. Existuje nádej, že zo svojich hriechov a zlyhaní sa poučíme a získame cenné poznatky o sebe, aby sme vo svojom živote dosiahli zmenu a nutné úpravy. Rozhodnutie odpustiť seba nás oslobodí a umožní nám opustiť polohu sebastrednej obeť, deprimovanej a beznádejnej.

Odpustiť seba neznamena, že môžeme zabudnúť, čo sme vykonali. Spomienky budú s nami stále. Tými spomienkami, so všetkými ich obťažnými pocitmi, sa musíme prepracovať a roztriediť ich, nie pochovať, poprieť ich alebo sa im vyhýbať. Rozhodnutie odpustiť seba otvára dvere, ktoré umožňujú, aby naše bolestné pocity nami pretiekli. Musíme si udeliť dovolenie cítiť všetko a čokoľvek. Až tak sa bude môcť začať uzdravovanie citovej stránky procesu odpustenia seba. Je to bolestne dlhá cesta, ktorá si vyžaduje naše obťažné pocity rozpoznať, roztriediť, prejsť nimi a rozprávať o nich – s Bohom a s druhými –, kým ich nepochopíme, neuzdravíme a nerozptýlime.

Pri vstrebávaní týchto bolestných pocitov nám často pomáha opakovať si rozhodnutie odpustiť seba. Musíme sa rozprávať so sebou v nanajvyš pozitívnom zmysle, mať so sebou súčiť a byť voči seba láskavý. Aj keď sa cítime zle pre svoj hriech a zlyhanie, v rozume vieme, že sme si odpustili.

Napokon, potom, čo sme dosiahli rozumové prijatie odpustenia seba, dospějeme k emocionálnemu odpusteniu. Pocity ustúpia a rozptýlia sa. Už do nás nebudú rýpať či ťahať nás späť. ~

Tretím dôvodom je pocit falošnej pýchy či namyslenosti a nafúknutá predstava o sebe, považovanie sa za človeka povýšeného nad zlyhanie a hriechy. Takémuto človekovi odpustenie seba pomáha byť pravdivým voči sebe, čo sa týka jeho ľudských slabostí, obmedzení a hriešnosti, a prijať seba takého, aký je: chybný. Keď nám Boh vždy odpúšťa, kto sme my, že odmietame odpustiť seba?

Štvrtý dôvod predstavuje nesprávna domnienka, že odpustenie seba príliš ľahko odstráni dôsledky zlého správania, ba priam ospravedlňuje takéto správanie. Nie veru! Odpustenie seba prispieva k tomu, aby sme čelili skutočnosti svojho zlého správania, ktoré raní druhých i nás samých, a nalieha na nás, aby sme vykonali nápravu a odškodnenie. Odpustenie seba nám pomáha, aby sme boli rozvážnejší a zodpovednejší, čo sa týka vlastného zlého správania.

Piatym dôvodom je ťažkosť niektorých ľudí s prijatím odpustenia,

predovšetkým odpustenia seba. Táto ťažkosť často tkvie v nedostatku skúsenosti odpustenia vo vlastnej pôvodnej rodine. Možnože tam bola nemilosrdná a kritická atmosféra, a tak členovia ostali bez skúsenosti či vyjadrenia odpustenia, ba azda aj bez uvažovania o odpustení. Odpustenie seba nám pomôže presiahnuť minulosť a zlomiť nezdravý generačný kolobeh nevyjadreného odpustenia.

Šiesty dôvod spočíva v skutočnosti, že sme premožení vinou a hanbou alebo uviaznutí v nich. Iba keď si odpustíme, uzdravíme sa z týchto neduhov, ktoré nás dokážu ochromiť. Odpustenie seba môžeme začať dávať zbohom vine a hanbe a posunúť sa, zakusujúc láskavejší postoj voči sebe.

Keď odsudzujeme seba, zatvárame sa do klietky svojho hriechu a znehybnujeme sa. Takpovediac organizujeme večierky, na ktorých sa donekonečna ľutujeme a fňukáme nad mizerným životom, len aby nás blízki a priatelia

Malomocná Anička

■ Text: Pavol Majerník ml. a Bc. Martina Gondová

■ Foto: Adam Thomas, unsplash.com

Brat Andrej Perdík je mnohým známy. Meno Gwere mu dali čierni. Narodil sa v roku 1918 v dedinke Rákoš pri Rožňave. Do Afriky prišiel v roku 1948. Za 24 rokov pracoval na misii v Chingombe, kde boli ťažké klimatické podmienky. Keď tam prišiel, nevedla tam žiadna cesta. Brat Perdík naplánoval a s domorodcami vybudoval cestu cez hory. Núdzha ho naučila všetky remeslá. Celú prácu vykonávali ručne, lebo nemali žiadne stroje. Cesta nesie aj jeho meno „Perdik's pass“. Za túto záslužnú prácu ho vláda Zambie v roku 1964 vyznamenala. Jedného dňa mi naša domorodá sestrička kuchárka povedala: „Gwere, nemáme mäso, ani pre seba, ani pre školské deti.“ Na druhý deň som sa vybral so svojimi čiernymi do lesa, aby som zohnal čosi na jedenie, ani netušiac, že v lese namiesto zveriny nájdeme malomocnú Aničku. Ako sme tak dlho chodili popri rieke, kde sa obyčajne zdržiavala zveriny, našli sme slabo vyšliapaný kľukatý chodník, čo viedol do džungle. Čierni nikdy nerobia chodník rovno, ale vždy krivý. Myslia si, že čím je chodník krivší, tým je bezpečnejší, lebo duchovia ich tak ľahko nenájdu. Skoro hodinu sme kľučkovali cez les, keď sme zbadali akúsi chatrč, ktorá skôr vyzerala ako kopa trávy, čo obyčajne zanechávajú slony. Takto oddychujú počas silnejšej páľavy. Nechal som černochovo stáť a opatrne som sa priblížil k tomu čudnému miestu. Dovnútra tej kopy trávy bol otvor. Zastal som pred ním a zbadal som, že sa tam čosi hýbe. Bol som pripravený strieľať. Na svoje

veľké prekvapenie som v šere zbadal, že je to žena, ba dokonca dosť mladé dievča. Bola skoro celkom nahá, len na bedrách mala akúsi zásterku. Vyzeralo to skôr ako banánový list. Oslovil som ju: „Dievča, čo tu robíš? Čo ti je?“ Po krátkom rozhovore v domorodej reči som sa dozvedel všetko o tragédii dievčatka Aničky. Bola pokrstená, ale nechodila do školy, lebo na blízku nebola škola. Asi desaťročná dostala

malomocenstvo. Kým ešte choroba nebola veľmi rozšírená, pomáhala svojej matke okolo domu, na poli a pri chytaní rýb. Potom sa malomocenstvo tak rozšírilo, že bola celkom neschopná a teda neužitočná. Rodina ju vyhnala do lesa, aby ju tam zožrali levy, alebo hyeny. Jej staršia sestrička ju tam na chrbte zanesla do pralesa, do tejto divočiny a potom jej

ukradomky z času na čas donášala jedenie. Keď som ju našiel, už takto živorila dlhší čas. Nemohla sa už ani hýbať, len tak štvornožky. Malomocenstvo už napadlo jej chrbtovú kosť a kríže. Od sestričiek na misii som jej doniesol plátno, ktoré domorodci volajú „guwo“ a ktoré omotajú okolo seba ako odev. Vždy, keď som išiel poľovať, navštívil som ju a priniesol som jej jedlo a čistú vodu. Tam vo vyhnanstve, v džungli som ju pripravoval na prvé sväté prijímanie. Keď prišiel na našu misiu pán biskup, zaviedol som ho k nej. Dal jej sväté prijímanie a sviatosť chorých. Poslednýkrát som ju navštívil počas obdobia dažďov. V blízkosti jej chatrče boli hlboké stopy leva, ktoré smerovali až ku vchodu. Pomyslel som si: „Už pošla moja Anička.“ Nazrel som dnu. Bola tam. Obrátila ku mne svoju tváričku s veľkými čiernymi očami. Dušu mala čistú ako anjel. Pán Boh jej zachoval tvár celkom bez malomocenstva. Začala hovoriť: „Ó, vidíš, Gwere, bol tu lev. Ani on ma nechcel, len nazrel cez otvor, zareval a odišiel. Bolo by mi dobre, keby ma bol vzal. Bolo by sa skončilo moje utrpenie. Odkedy som prijala Pána Ježiša, myslím len na krásne nebo. Pravda, brat Gwere, po smrti pôjdem do neba?“ Prisvedčil som jej. O pár dní som našiel chatrč prázdnu. Niekoľkokrát predtým som prehováral aj ju, aj jej sestru, že ju zavediem do misie, kde ju budeme opatrovať. Ale nechceli o tom ani počuť. Vedeli, že jej už niet pomoci. Chcela zomrieť tam, kde bola. Jej sestra ju našla, keď jej priniesla jedenie a pochovala ju tam v divočine v skrytosti. Ešte aj dnes sa mi tlačia slzy do očí, keď si pomyslím na to malomocné domorodé dievčatko, na tú opustenú trpiteľku Aničku. Pevne verím, že je v nebi a modlí sa za tých, čo sa o ňu starali a pripravili ju na večnosť. Večný blažený život je tak pre čiernych, ako aj pre bielych. Tam nie je rasový rozdiel. Všetci sme deti toho istého nebeského Otca. ~

Moje srdce zvířazí

Mirjana Soldo

Mirjana rozpráva príbeh o Medžugorí, ako ho vníma svojimi očami – tými istými očami, ktoré sa podľa jej svedectva pozerajú na najuctievanejšiu ženu v dejinách. Kniha obsahuje i fotografie z jej rodinného albumu.

368 strán; cena: **11,90 eur**

Pohľad na očistec

Vydavateľstvo Serafín

Meditácia o tajomstve očistca vo svetle učenia Cirkvi – kniha nás vedie k častejšej modlitbe za duše, ktoré si už sami nevedia pomôcť a zároveň nás drží v bdelosti, aby sme mali stále na pamäti osud našej vlastnej duše.

198 strán; cena: **5 eur**

Ruženec odovzdanosti s pátrom Dolindom

Joanna Bątkiewicz-Brożek

Táto knižka je odpoveďou na veľkú túžbu čitateľov, ktorí sa túžia stretnúť s hlbšími rozjmaniami pátra Dolinda, ktorý zdôrazňoval, že najlepšia cesta k Bohu vedie cez Máriu a k nej cez ruženec.

112 strán; cena: **4,90 eur**

Kecharitomene - Milostiplná

Dominik Chmielewski

Si pripravený/á? Ak áno, pozri sa do jej očí na obálke knihy a povedz: „Chcem ťa spoznať, Mária. Kecharitomene, a veď ma, aby som odhalil/a tvoje úžasné tajomstvo a v ňom svoj večný cieľ! Amen!“

200 strán, cena: **8,90 EUR**

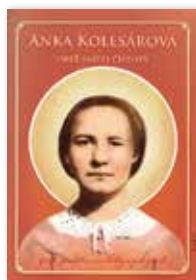

Akita – krv a slzy matky

Tomasz P. Terlikowski

Zjavenia v Akite sa nazývajú „druhá Fatima“. Na tomto japonskom mieste nás Mária už nevolá, ale kričí, aby sme čo najskôr bojovali so zhoršujúcou sa krízou v Cirkvi a očistili svet od hriechu.

176 strán, cena: **8,90 EUR**

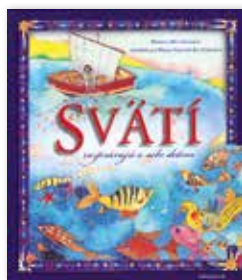

Anka Kolesárová - Obeť svätej čistoty

Ivanka Paúrová (ed.)

Dievča, ktoré počas života nepoznali ani ľudia zo susednej dediny, vydalo svedectvo, ktoré zmenilo pohľad na hodnotu mravnej čistoty mnohým - najmä mladým ľuďom a to po celom svete.

85 strán; cena: **2,50 eur**

Svätí rozprávajú o sebe deťom

Patricia Mitchellová

V tejto ilustrovanej knižke rozpráva 26 svätcov príbehy zo svojho života jednoduchým a zábavným spôsobom. Od sv. Jozefa po sv. Matku Terezu, každý z nich má jedinečné príbehy o Bohu a jeho prítomnosti vo svojom živote.

61 strán; cena: **6,60 eur**

Aj svätí boli malí

Mariola Maassen-Zajaczkowska

Kniha plná krásnych príbehov obyčajných detí, z ktorých sa neskôr stali veľkí svätci. Títo svätci milovali a dôverovali Bohu. V Ježišovi a Márii našli svojich najväčších priateľov a tak vznikli tieto pútavé príbehy.

116 strán; cena: **8 eur**

Objednávací kupón **Objednávam si záväzne na dobierku uvedené tituly:**

počet ks	stručný názov	cena
-		
-		
-		
-		

Meno a priezvisko:

Ulica:

Mesto, PSČ:

Podpis:

Tel.:

Arnold Janssen a téma odchodu do večnosti

■ Text: P. Peter Dušička SVD

■ Foto: Archív SVD

V mesiaci novembri si pripomíname našich zosnulých a navštevujeme cintoríny. Kto navštívi cintorín v Nitre na Cabajskej ceste, iste si všimne, že v jeho pravom hornom rohu sa nachádza niekoľko radov hrobov, ktoré sa odlišujú od ostatných svojou jednoduchosťou a jednotným štýlom. Nad týmito hrobmi nie sú žiadne honosné mramorové či žulové pamätníky, ale iba jednoduchý, čierny, liatinový kríž, na ktorom je uvedené meno, dátum narodenia a úmrtia zosnulého. Sú to hroby misionárov Spoločnosti Božieho Slova. Kríže majú identickú formu a sú zaujímavé tým, koniec ich ramien je v tvare trojlístka. Niekoľko môže pritom napadnúť otázka: Ide tu iba o umelecké stvárnenie kríža, alebo sa za tým skrýva čosi hlbšie? V skutočnosti tu ide o čosi hlbšie. Keďže centrom duchovného života a misijnej charizmy misionárov verbistov je úcta k svätému Trojjedinému Bohu, práve toto vyznanie o Trojici je na kríži vyjadrené symbolom trojlístka. Myšlienka pochádza od sv. Patrika, misionára Írska, ktorý vysvetľoval tajomstvo Najsvätejšej Trojice pomocou datelinového trojlístka. Takto chcú misionári aj po svojom odchode z tohto sveta svedčiť o viere v Najsvätejšiu Trojicu, ktorá je pôvodom ich misijného povolania a poslania.

Na cintorín však nechodíme preto, aby sme obdivovali hroby, ale aby sme si zaspomínali na našich zosnulých a pomodlili sa za nich. Zároveň

si máme aj nanovo uvedomiť pravdu slov, ktoré občas nájdeme aj napísané na hrobchoch: „Akí ste vy, takí sme aj my boli. Akí sme my, takí aj vy budete.“ Máme si uvedomiť, že aj my sme smrteľní ľudia a raz príde chvíľa nášho odchodu do večnosti, na ktorú sa máme dobre pripraviť.

V dnešnej téme zo spirituality sv. Arnolda sa chceme preto zamyslieť nad jeho vzťahom k zosnulým spolubratom a jeho prípravou na odchod z tohto sveta a návrat do domu Nebeského Otca.

Z jeho života máme zachytenú udalosť, ako sa raz modlil pri rakve

Máme si uvedomiť, že aj my sme smrteľní ľudia a raz príde chvíľa nášho odchodu do večnosti, na ktorú sa máme dobre pripraviť.

zosnulého rektora P. Breidenbacha v misijnom dome Svätého Gabriela v Mödlingu pri Viedni. Gentianus, jeden z rehoľných bratov v misijnom dome, ho pritom pozoroval a zachytil slová, ktoré začul, do tohto svedectva: „Zakladateľ klačal pri rakve a dlhšiu chvíľu sa akoby rozprával so zosnulým. Neviem presne zopakovať jeho vlastné slová, zapamätal som si iba ich obsah. Najprv poprial zosnulému šťastlivý návrat domov: ‚Však, páter rektor‘ – hovoril to akoby s úsmevom – ‚bola to ťažká cesta. Boli to tvrdé dni. Ale už je po všetkom, bolesť už prešla. Aký je predsa len dobrý milovaný Boh. On všetko robí dobre.‘ Nato pohladil mŕtveho pátra po

• Arnold Janssen s jeho bratmi, rok 1904

hlave tak nežne, ako to vie urobiť iba matka svojmu dieťaťu. Potom začal premýšľať nad sebou samým a nad svojou situáciou. Boli to slová oddanosti do Božej vôle a slová úplného súhlasu s tým, čo Boh robí. Dakedy to robil celkom vážne a vzdychajúc. Potom znovu srdečnejšie a s úsmevom. Bolo to úplné odovzdanie sa do Božej prozreteľnosti. Bola to modlitba spojená s úsmevom a so slzami: podriadenie sa, láska, oddanosť a dôvera.“

Arnold vedel oceniť prínos zosnulých pátrov či bratov svojej rehoľno-misijnej spoločnosti a hoci mnohé z týchto odchodov boli pre neho veľmi ťažké a bolestné, zostal plný dôvery v Božiu prozreteľnosť.

Vedel sa však nielen lúčiť so svojimi najbližšími, ale bol si vedomý toho, že sa aj on sám má pripraviť na svoj odchod. Preto keď mu v roku 1908 stále sa zhoršujúca cukrovka pripomenula blížiaci sa koniec jeho pozemského života a dlhší čas sa zotavoval v misijných domoch Svätého Ruperta

DAROVALI NA MISIE, MISIJNÝ DORAST, MISIJNÉ DOMY

Všetkým darcom vyslovujeme Pán Boh zaplat!

J. Mravcová – Teplička nad Váhom 20,-€ • P. Králik
Teplička na Váhom 20,-€ • A. Kamenská – Vidiná 100,-€ •
Členovia Ruženca Vidiná 200,-€ • p. Rapčanová – Vidiná
50,-€ • Odberatelia Hlasov – Vidiná 15,-€ • p. Vodislavská
– Vidiná 20,-€ • p. Janštová – Vidiná 10,-€ • Organizátori
GospelFest 30,-€ • Bohuznáma – Vidiná 50,-€ • J. Depeš
– Vinodol 60,-€ • O. Trizuliaková – Gbefany 150,-€ •
Odberatelia Hlasov Horný Vadičov 50,-€ • Odberatelia
Hlasov Žabokreky nad Nitrou 40,-€ • Odberatelia Hlasov
Krásno pri Topolčanoch 16,-€ • Ružencové bratstvo
Pečovská Nová Ves 50,-€ • Odberatelia Hlasov Ľuborča
50,-€ •

v Bischofshofene a Svätého Vendelína v Sársku, napísal trojdielnu Zbierku piesní na rozlúčku s pozemským životom. Sú pre nás svedectvom o jeho vnútornom svete a rozpoložení, v ktorom sa nachádzal. Majú trojičnú štruktúru. Prvá z troch piesní je venovaná ku cti Nebeského Otca, druhá ku cti Božieho Syna a tretia, najväčšia, ku cti Ducha Svätého. To, čo pociťoval pri myšlienke na Ducha Svätého, ktorému sa zvláštnym spôsobom celkom zasvätil, najlepšie slová: „Teraz, keď sa dni môjho života chýlia k večeru, prichádzam k tebe, Duchu Svätý; a pred tebou, ktorého moja duša velebí, chcem vysloviť najhlbšiu chválu a vďaku. Teba, Boha krásnej lásky, nemôžem nikdy dostatočne chváliť a zahŕňať vďakou. Dal si mi všetko, čo mám tu na zemi. Ďakujem ti aj za telo i za dušu. Prijmi preto, Ty, Duch večnej lásky, hold mojej lásky a vďaky za všetko. Odpusť mi moju chabú lásku; veď tak málo som pre teba vykonal. Teraz však, keď končím svoj život, dopraj, ó môj milý Tešiteľ, aby som s tebou spojený vošiel do tvojho pokoja.“

Náš zakladateľ sa dobre pripravil na svoju smrť. Na smrteľnej posteli sa často modlil hymnus k Duchu Svätému a viackrát zopakoval posledný verš: „Daj nám radosť trvalú. Amen.“ Posledné slovo, ktoré vyslovil bolo meno „Ježiš“. P. Arnold ukončil svoju životnú cestu 15. januára 1909, vo veku 71 rokov a dva mesiace.

Jeho príklad je povzbudením aj pre nás, aby sme aj my nezabúdali v modlitbe na tých, ktorí nás predišli do večnosti a zároveň sa pripravovali aj na náš vlastný odchod do domu Nebeského Otca. Nech je v tom sv. Arnold Janssen našim príkladom! ~

“Vydavateľ časopisu spracúva mnou poskytnuté osobné údaje na účely zasielania predplateného časopisu. Predplatiteľom sa stávajú zaplatením určenej sumy. Mám právo požadovať od prevádzkovateľa prístup k poskytnutým osobným údajom, právo na opravu osobných údajov, právo na vymazanie osobných údajov, právo na obmedzenie spracúvania osobných údajov, právo namietať spracúvanie osobných údajov, právo na prenosnosť osobných údajov, právo podať návrh na začatie konania podľa Zákona 18/2018 Z. z. U prevádzkovateľa nedochádza k profilovaniu. Spracúvanie poskytnutých osobných údajov môže prevádzkovateľ vykonávať aj prostredníctvom ďalšieho sprostredkovateľa. Beriem na vedomie, že moje osobné údaje nebudú poskytnuté iným príjemcom bez môjho súhlasu.“

Predplatné na rok 2024 je 12 eur
Číslo účtu Spoločnosť Božieho Slova
IBAN: SK950900000005029115971
(Slovenská sporiteľňa)

Modlitba na sviatok všetkých svätých

S obdivom obraciam dnes svoje oči k vám, slávne zástupy vyvolených, a teším sa z blaženosti, ktorú požívate. I vy ste kedysi bývali na tejto zemi, i vy ste boli vystavení pokušeniam, ktorým tak často podlieham, i vy ste boli uprostred tohto sveta, ktorý ma tak často sklamal. Lenže vy ste hrdinsky bojovali a vo všetkom hľadali zalúbenie u Boha a túžili ste len po službe Bohu a po záchrane svojej duše. Týmto ste sa stali hodnými prijať korunu večnej slávy. Udeľte mi, blahoslavení bratia a sestry, zo svojej trpezlivosti, tichosti a zo všetkých čností, vďaka ktorým ste sa stali ozdobou neba. Zmilujte sa nad mojou biedou a chudobou! Pomáhajte mi, aby som premohol(a) svet, ako ste ho vy premohli, aby som raz bol(a) prijatý(á) medzi vás.

Amen.

ODOSIELATEĽ:
Spoločnosť Božieho Slova
Misijný dom Matky Božej
949 01 Nitra – Kalvária 3
„D+4“

POŠTOVNÉ ÚVEROVANÉ
949 04 NITRA 5